

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

11. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

17. BŘEZNA 2002

Z obsahu:

**Ezechiášův zpěv
vděčnosti**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
27. 2. 2002
- strana 2 -

**Můj slavný otec
svatý Josef**

Posmrtné interview se
španělskou karmelitánkou
sv. Terezií z Avily
o sv. Josefovi
- strana 4 -

Nekomplikovaný světec

Josef Schillinger
- strana 6 -

**Myšlenky
ke křesťanskému postu**

- strana 7 -

**Sv. Terezie z Lisieux
a svatý Josef**

- strana 7 -

Svatý poutník (dokončení)

Giovanni Ricciardi
- strana 8 -

Světlo z jiného světa (4)

Karel Josef Walner
- strana 10 -

Skutečná tvář otce Pia (11)

Četba na pokračování
- strana 11 -

Život Kristův (67)

Kristologické katecheze
Jana Pavla II.
- strana 12 -

Novináři ve službách zla

- strana 14 -

*Svatý Josef, pěstoun Božího Syna,
hovoří ve své dílně stejně
jako Bůh Otec v lůně Trojice:
»Ježíši, ty jsi můj syn!« (viz str. 6)*

Ezechiášův zpěv vděčnosti

Kantikum o uzdravení Ezechiáše, ranní chvály úterý 2. týdne

Liturgie hodin nám mezi různými kantiky, která jsou zařazena vedle žalmů, představuje také děkovný hymnus, který nese titul: *Kantikum Ezechiáše, judského krále, který upadl do nemoci a uzdravil se* (Iz 38,9). Je zařazen do jednoho oddílu knihy proroka Izaiáše, která má historicko-vyprávěcí ráz (srov. Iz 36-39), a jehož údaje připomínají s některými obměnami to, co nám představuje 2. kniha Královská (srov. 18-20).

My jsme nyní z liturgie chval vyslechli a proměnili do modlitby dvě velké sloky kantika, které popisují dvě typická hnutí modlitby díky: na jedné straně je představeno doléhající utrpení, ze kterého Hospodin osvobodil svého věrného, na druhé straně se s radostí píše o vděčnosti za znovu nabytý život a záchranu.

Těžký osud spravedlivého vládce

Král Ezechiáš, judský panovník a přítel proroka Izaiáše, byl stížen těžkou nemocí, kterou prorok Izaiáš označil za smrtelnou (srov. Iz 38,1). *Ezechiáš tedy odvrátil svou tvář ke stěně a prosil Hospodina. Řekl: „Pane, rozpomeň se, že jsem trávil svůj život před tebou s věrností a s upřímným srdcem jsem plnil to, co bylo příjemné tvým očím.“ Ezechiáš mnoho plakal. Tu se stalo slovo Hospodinovo k Izaiášovi: „Jdi a pověz Ezechiášovi: Tak praví Hospodin, Bůh tvého otce Davida: Slyšel jsem tvou modlitbu a viděl jsem tvé slzy; hle, přidám k tvému životu patnáct let!“* (Iz 38,2-5).

A to je důvod, proč z králova srdce vytryskne zpěv vděčnosti. Jak bylo řečeno, obrací se nejdříve do minulosti. Podle starého pojetí Izraele smrt uváděla do horizontu podsvětí, které se hebrejsky nazývalo šol, kde světlo pohaslo, život zeslábl a stával se takřka přízrakem, čas se zastavil, naděje zmizela a především nebylo možno vyzvat Boha a setkat se s ním v obřadech.

Vysvobození ze smrti

Proto Ezechiáš připomíná především slova plná trpkosti, která pronášel, když mu život počínal unikat k hranici smrti: *Už nemám vidět Hospodina v zemi živých* (v. 11). Také žalmista prosil podobně v den nemoci: *Mezi mrtvými tě nebude nic připomínat, Hospodine, copak ti v podsvětí vzdá někdo chválu?* (Ž 6,6) Naopak, když je vysvobozen z nebezpečí smrti, může Ezechiáš zdůraznit v síle a radosti: *Kdo žije, jen kdo žije, bude tě slavit jako já dnes* (Iz 38,19).

Ezechiášovo kantikum nabývá právě v tomto tématu novou tonalitu, jestliže je čteme ve velikonočním světle. Již ve Starém zákoně se otevíraly v žalmech velké pohledy světla, když prosebník provolával svou jistotu, že *nezanecháš mou duši v podsvětí, nedopustíš, aby tvůj svatý spatřil porušení. Ukážeš mi cestu k životu, po tvé pravici je věčná slast* (Ž 15,10-11; Ž 49 a 73). Autor Knihy moudrosti zase nepřestává tvrdit, že naděje spravedlivých je *plná nesmrtelnosti* (Mdr 3,4), protože je přesvědčen, že zkušenost společenství s Bohem zakoušená během pozemského života nebude zrušena. Zůstaneme vždy v péči a ochraně věčného a nekonečného Boha, protože *duše spravedlivých jsou v rukou Božích a žádné trápení se jich nedotkne* (Mdr 3,1).

Především smrtí a zmrtvýchvstáním Božího Syna Ježíše Krista je do naší smrtelné pomíjivosti vloženo semeno věčnosti, aby zde klíčilo, takže můžeme opakovat slova apoštola, opírající se o Starý zákon: *A až toto tělo porušitelné vezme na sebe neporušitelnost a toto tělo smrtelné vezme na sebe nesmrtelnost, potom se vyplní, co sto-*

jí v Písmu: „Vítězně je smrt navždy zničena! Smrti, kdepak je tvoje vítězství? Smrti, kdepak je tvůj bodec?“ (1 Kor 15,54-55, srov. Iz 25,8; Oz 13,14).

Křehkost lidského žití

Zpěv krále Ezechiáše nás tedy také vyzývá, abychom rozjímali o své křehkosti, vlastní tvorům. Obrazy jsou velmi sugestivní. Lidský život je popsán kočovnickým symbolem stanu: jsme stále poutníci a hosté na této zemi. Připomíná se také obraz plátna, které se tká a které může zůstat nedokončeno, když se odstíhne nit a práce se přeruší (srov. Iz 38, 12). Také žalmista pozoruje stejně úžasnou skutečnost: *Jen na málo pídí jsi odměřil mé dny a můj život je před tebou jako nic. Každý den trvá jen jako*

závan větru. Jen jako stín kráčí člověk, jako chvějící se vánek (Ž 38,6-7). Je třeba si znovu uvědomit naše hranice, vědět, že *dnů našeho života je sedmdesát, u toho, kdo je při síle, osmdesát. Většina jich je lopota a trýzeň, neboť rychle pomíjejí a my odlétáme* (Ž 89,10), jak dále prohlašuje žalmista.

Bůh své tvory neopouští

Ve dnech nemoci a utrpení je proto správné pozvedat k Bohu svůj nárek, jak nás učí Ezechiáš, který k tomu používá básnické obrazy, když popisuje svůj pláč jako pipání vlaštovky nebo cukrování holubice (srov. Iz 38,14). A dokonce neváhá přiznat, že vnímá Boha jako protivníka, jako lva, který drtí kosti, ale nepřestává ho vyzvat: *Hospodine, jsem v tísní, zastaň se mne* (v. 14).

Pán nezůstává lhostejný k slzám trpícího, i když tak činí cestami, které se ne vždy shodují s těmi, jaké jsme očekávali: odpovídá, těší, uzdravuje. A právě to vyznává Ezechiáš nakonec, když všechny vyzývá, aby doufali, prosili, měli důvěru v jistotě, že Bůh své tvory neopouští: *Hospodine, zachraň mě, a za zvuku citery budeme zpívat po všechny dny v Hospodinově domě* (v. 20).

Přijímat dobré i zlé

Středověký latinský překlad tohoto Ezechiášova kantika obsahuje duchovní komentář od Bernarda z Clairveaux, jednoho v nejvýznamnějších mystiků západního mnišství. Jedná se o třetí z Rozličných promluv, ve které Bernard aplikuje drama, jaké prožíval judský panovník, na život každého člověka, a píše mezi jiným: »Budu blahorečit Hospodinu v každé době, to znamená od rána až do večera, jak jsem se tomu naučil, a ne jako ti, kteří tě chválí pouze tehdy, když jim činíš dobře, ani jako ti, kteří věří jen v určitý čas, ale v hodině pokušení odpadnou; já však řeknu jako svatí: Jestliže jsme z tvé ruky přijali dobré, proč bychom neměli přijmout také zlé? ... Tak budou obě dvě denní doby ve službě Bohu, když na večer zůstane pláč, a ráno, hle, radost. Večer se ponořím do bolesti, abych se pak mohl ráno těšit z radosti.« (Scriptorium Claravallense, Sermo III, n. 6, Milán 2000, s 59-60).

Svatý Bernard čte tedy královu prosbu jakožto prosebný křesťanský zpěv, který má zaznívat se stejnou vytrvalostí a jasností jak v temnotách noci a zkoušky, tak za světla dne a radosti.

Bolletino Vaticano 27. 2. 2002
Mezititulky redakce Světla

Důvěra v lásku

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží

Vrať se k Pánu, který tě zve k sobě, aby hluboce lidským způsobem obnovil a posílil tvou důvěru a víru. Právě totiž přišlo za ním poselství od Ježíšových přátel: »Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.«

Není to spíše než pouhá zpráva krásná a vroucí modlitba? Milující sestry se dovolávají lásky milujícího přítele. V tomto vzkazu není ani stín netrpělivosti. Její naléhavost je zcela jiného rázu. Ten, kdo miluje, ví dobře, že lásce nemusí napovídat, co by měla udělat. Nezapomínáš ve svých prosbách na to, jak nekonečně Ježíš miluje tebe i ty, za které prosíš? Co může scházet těm, kdo si mohou být jisti jeho láskou? Ale protože tato Boží láska je nekonečně větší a mocnější než každá lidská láska, nesmíš se divit, že Pán se může chovat zcela jinak, než jak bys předpokládal, a to ať ti je vysvětlením, proč nespěchá za Lazarem, ačkoliv ho tak miluje. Každá tvoje netrpělivost by jen prozrazovala, že si Ježíšovou láskou nejsi jist.

Pánovým učedníkům, jak se zdá, toto otálení vyhovuje. Mají totiž obavy o svůj život. Myslí na svou bezpečnost víc než na nouzi milovaného přítele. Když chce Ježíš odejít, aby svého přítele probudil, zdá se jim, že by se měl uzdravit sám. To je smýšlení lidské krátkozrakosti, která *klopýtá, protože v ní není světlo*. Všimni si Tomášovy poznámky. On jediný se snaží dodat odvahu sobě i druhým: *Pojďme, zemřeme s ním!* Ale jak velké duchovní proměny bude ještě zapotřebí, aby taková prohlášení nezůstávala prázdným gestem! Pán však zná své milované učedníky. Místo výčitek pro ně chystá výmluvnější odpověď. To, co zamýšlí, podnikne právě také proto, *aby uvěřili*. Dokonce vítá Lazarovu tragickou situaci, která se má stát důvodem k radosti především proto, že tak bude oslaven Otec a posílněna víra. Utrpení, ve kterém nezapomínáš na Pána, může přinést i druhým nesmírný a útěchyplný dar víry. *Pojďme k němu!*

Marta vychází Pánu vstříc jako první. Poďekuj jí za její obdivuhodné vyznání víry, které je předzvěstí křesťanské jistoty: Tam, kde je Ježíš, tam nemá místo smrt. Společenství s Pánem, který je *vzkříšení a život*, je opravdu nejbezpečnější zárukou života. *Věříš tomu?* A pamatuj přitom, že kdykoliv se ti zdá, že Pán je od tebe povážlivě daleko, není to on, kdo se vzdálil, ale ty. Ježíš je vždy *zde a volá tě*.

Nemyslíš, že Lazarův dům přitahuje Ježíše také proto, že je to prostředí tak prosycené

láskou? Jak poznáváš z Martiných slov, láska proniká i všechno její uvažování: věří s takovou jistotou v Ježíšovu všemohoucnost, protože je přesvědčena, že Bůh ho nekonečně miluje, proto mu *dá, začkoliv požádá*.

Láska, která zavládla v tomto domě, je skutečně přitažlivá a podmaňující. Spočítej, můžeš-li, všechny ty, kteří již čtvrtý den přicházejí až z Jeruzaléma, aby měli účast na bolesti těchto svatých žen. Vracejí se sem stále znovu, protože z celého srdce touží potěšit ty, které jim nejsou lhostejné. Slzy těchto zarmoucených žen proto tak dojmají početné smuteční hosty, protože tyto slzy nejsou projevem zoufalství ani beznaděje, ale jsou to slzy sester, které hluboce milují. Ale tyto laskavé hosté při vši své solidaritě, když se ocitají tváří v tvář tajemství žalu a smrti, bolestně pociťují také svou lidskou bezmocnost. Není toto společenství zralé, aby právě uprostřed něho Bůh projevil moc své soucitné lásky?

Buď opravdu vděčný svému Pánu, že tě bere s sebou do tohoto domu a do této situace. Vstupuje do Betánie jakožto ten, kdo má nejen nekonečnou moc, ale i nekonečný soucit. A tak dříve, než dá průchod své moci, chce ti ukázat, jak hluboce cítí s lidskou bolestí. Uprostřed tolika plačících se ani Ježíš neubrání dojetí. Bůh se nestydí za své slzy. Ony ti totiž připomínají, že ušlechtilý soucit, který lidi spojuje, dojmá i potěšuje, se nezrodil zde na zemi. I ten, jehož jsi svědkem zde, je jen odleskem soucitu, který od věčnosti sídlí v Božím Srdci. Vždyť tento božský soucit nepřivádí Ježíše pouze do Betánie, ale přivedl jej až z lůna Otce na tento svět. On však zde nestojí před smrtí bezradně jako my. Přišla chvíle, aby se zeptal: *Kam jste ho položili?*

Nad mrtvým přítelem i *Ježíš zaplakal*. Kdykoliv budeš stát nad hrobem, vzpomeň si na tyto slzy. Ježíš tu nepláče jen nad Lazarem, ale nade všemi, kteří musíme projít branou smrti, ačkoliv nás stvořil k životu. Jeho soucitné srdce se s tím nemůže smířit: *Každý, kdo ve mne věří, i kdyby umřel, bude žít*. Nezáleží na tom, zda leží v hrobě den, čtyři dny či tisíc let. Záleží jen na tom, zda *má Kristova Ducha*. Tuto jistotu přišel Ježíš do Betánie potvrdit. Abychom uvěřili, že mluví jako ten, kdo *má moc*⁽¹⁾, volá silným hlasem: *Lazare, pojď ven!* – *Rozvažte ho a nechte odejít*.

Myslíš, že všichni uvěří? Někteří půjdou a řeknou farizeům, co se stalo. *Kdo nemá Kristova Ducha, nemá lásku, neuvěří, ani kdyby někdo vstal z mrtvých*⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 7,29; ⁽²⁾ srov. Lk 16,31

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 37,12-14

Toto praví Hospodin Bůh: „Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usidlím vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal“ – praví Hospodin.

2. čtení – Řím 8,8-11

Bratři! Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobena smrti kvůli hříchu, ale duch je (plný) života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás.

Evangelium – Jan 11,1-45

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Maria a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocný.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“ Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocný, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“ Učedníci mu odpověděli: „Mistře, nedávno tě chtěli židé ukamenovat – a zas tam jdeš?“ Ježíš na to řekl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí ve světle tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtne, protože v něm není světlo.“ Po těch slovech ještě dodal: „Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.“ Učedníci mu řekli: „Pane, jestliže spí, uzdraví se.“ Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí. Ježíš jim tedy řekl otevřeně: „Lazar

Pokračování na str. 14

Můj slavný otec svatý Josef

Posmrtné interview se španělskou karmelitánkou sv. Terezií z Avily o sv. Josefovi

Váš životopis, dopisy a myšlenky jsou obsaženy v šesti svazcích a byly vydány v mnoha jazycích. Mohla byste nám shrnout, co soudíte o sv. Josefovi a jaký měl pro vás význam? Říká se, že jste byla obzvláště horlivou ctitelkou sv. Josefa.

Terezie: To je pravda, ale musím prohlásit, že ačkoliv se veřejně hlásím mezi jeho ctitelky, byla jsem v jeho službě a následování vždy nedostatečná.

Říká se, že jste jak při četných zbožnostech, tak při psaní náboženských spisů nikdy nic nezačínala, aniž byste se z tohoto důvodu neobrátila na sv. Josefa?

Terezie: Slavného svatého Josefa jsem si zvolila za přímluvce u Pána a jemu jsem se ustavičně svěřovala. A opravdu, jasně jsem poznávala, že byl mým otcem a pánem, který mě zachránil jak z oné mé tehdejší velké bíd, tak i z dalších, ještě větších, když byla ohrožena má čest a spása mé duše. Dal mi dokonce mnohem více, než oč jsem prosila.

Vaše prosby byly vždy vyslyšeny?

Terezie: Nevzpomínám si, že bych byla někdy o něco prosila, čeho bych nedosáhla. Je to až s podivem, jak veliké milosti mi Bůh udělil na přímluvu tohoto blaženého světce a z kolika ne-

bezpečí těla i duše mě skrze něho vysvobodil.

O jakou tělesnou nouzi se konkrétně jednalo?

Terezie: Světec způsobil, že jsem nezůstala ochrnutá a mohla jsem opět vstát z lůžka.

My však vzýváme i jiné svaté. Máme se nyní těchto přímluvců vzdát?

Terezie: Zdá se, že jiní svatí mohou pomáhat jen v určitých záležitostech. Tohoto slavného světce jsem však poznala jako pomocníka v nouzi za všech okolností. Pán nám chce nesporně ukázat, že mu v nebi neodepře nic, zač prosí, protože zde na zemi mu byl poddán jako svému živiteli a ochránci, který měl právo mu přikazovat. To si ověřily také jiné osoby, kterým jsem poradila, aby se mu svěřily. Dnes je už počet těch, kteří tohoto světce opět uctívají, velmi velký a všichni si mohli ověřit pravdivost toho, co zde bylo řečeno.

Můžete uvést některé formy úcty ke svatému Josefovi?

Terezie: Nakolik mi to bylo možné, oslavovala jsem jeho svátek s velkou okázalostí. Při tom jsem však byla naplněna méně duchem pravé úcty, než vlastní ješitnosti, protože jsem

Avilské hradby

chtěla, aby bylo všechno uspořádáno krásně a okázale. Můj úmysl byl při tom dobrý, ale musím dosvědčit, že do všeho dobrého, k čemu mi Pán propůjčil své milosti, se vloudilo i mnoho nedokonalostí a chyb. Naopak ve zlém, v touze po nádehe a marnivosti mi byla vlastní velká šikovnost a pečlivost. Kéž mi to Pán odpustí.

Co byste doporučila našim čtenářům?

Terezie: Ráda bych každému doporučila, aby tohoto přeslavného světce uctíval, protože vím z mnoha zkušeností, jak mnoha milostí může dosáhnout u Boha. Nikdy jsem nepoznala nikoho, kdo k němu choval opravdovou úctu a sloužil mu zvláštními cvičeními, aby neudělal také velké pokroky v ctnostech. Protože on velmi podněcuje duše, které se mu svěřují. Pokud vím, již mnoho let ho o jeho svátku prosím o zvláštní milost, a vždy cítím, že moje prosba byla splněna. A když ta prosba není úplně správná, vede ji k něčemu lepšímu.

Není to příliš vysoké?

Terezie: Kdo nechce věřit mým slovům, toho prosím pro lásku Boží, aby udělal tento pokus. Pozná, jak velký užitek mu to přinese, když se svěří tomuto přeslavnému světcovi a bude ho zbožně uctívat.

Říkala jste, že kdo miluje Matku Boží, musí milovat i svatého Josefa.

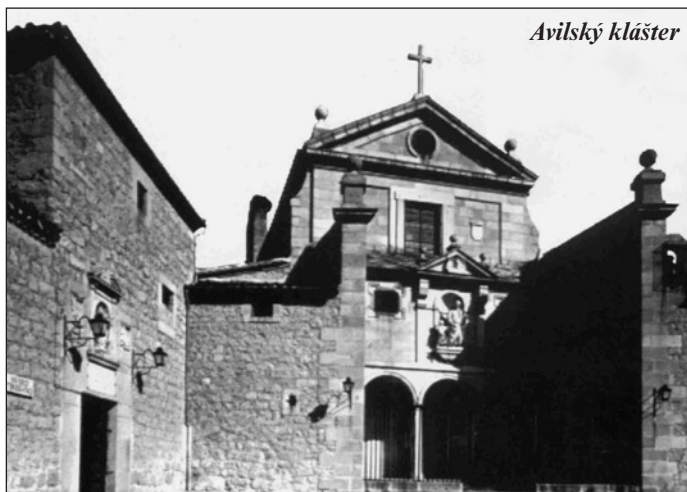
Terezie: Ano, protože nevím, jak je možno myslet na Královnu andělů a na ten čas, ve kterém s Ježíškem vydržela všechno to, co vystála, bez přispění a pomoci, kterou jí poskytoval svatý Josef.

Svatý Josef prý je nejen velkým dobrodincem ve všech tělesných potřebách a starostech, ale také bezpečným vůdcem a pomocníkem v záležitostech srdce a duše a především je velkým učitelem modlitby.

Terezie: Jistě. Zvláště ti, kteří se věnují vnitřní modlitbě, měli by se k němu vždy s láskou obracet. Kdo nemůže najít žádného učitele pro vedení ve vnitřní modlitbě, ať si zvolí tohoto slavného světce a nikdy nesejde na scestí.

Zmiňujete se ve svých spisech, jak je důležité mít dobrého zpovědníka. Platí to pro nás všechny, ale není lehké takového najít. Tak tomu je i u vás. Nakonec vám byl darován dobrý kněz.

Terezie: Nemohu za to došti děkovat Bohu a mému slavnému otci svatému Josefovi. On mě přivedl k zbožnému muži, protože on byl velitelem hlídky svatého Josefa, kterému jsem se svěřila stejně jako Panně Marii.

Avilský klášter

Založila jste za svého života celkem 18 klášterů. První z nich v Avile jste zcela záměrně zasvětila svatému Josefovi. Jak k tomu došlo?

Terezie: Když jsem jednou přijímala Eucharistii, uložil mi Pán, abych tuto záležitost ze všech sil podporovala. Přitom mi dal velké zaslíbení, že tento klášter nikdy nezanikne, ale bude mu sloužit s velkou horlivostí. Měl dostat jméno svatého Josefa. Tento svatý měl nad námi bdít na jedné bráně a svatá Panna na druhé a uprostřed bude přebývat Kristus. Tento klášter se má stát velkou hvězdou a bude šířit velký jas. Současně mi poručil, abych tento plán sdělila svému zpovědníkovi P. Baltazaru Alvarezovi a požádala ho, aby nebyl proti tomuto záměru a nezdržoval mě od něho.

Zřízení tak četných klášterů bylo přece spojeno i s mnoha hmotnými starostmi. Odkud jste měla tolik potřebných prostředků? Nebyla jste někdy blízka myšlence vzdát se toho?

Terezie: Jednou jsem byla v takové nouzi, že jsem nevěděla, co si počít a z čeho zaplatit pracovníky. Tu se mi zjevil svatý Josef, můj pravý otec a pán, a ujistil mě, že mi peněz nikdy nebude scházet. Jen ať najmu dělníky. Udělala jsem to, i když jsem neměla ani haléř. A hle: Pán mi opatřil tolik prostředků, že všichni, kdo se o tom dověděli, nevycházeli z úžasu.

Vypravujete ve svém životopise, že jste sv. Josefa a svatou Pannu několikrát viděla. Protože jste byla vyznamenána nejvyšší autoritou Církve, (obdržela od Pavla VI. v roce 1970 titul učitelky Církve) a navíc jste jako strážlivě myslící osoba byla skeptická k viděním, nelze o vašich představách pochybovat. Můžete našim čtenářům popsat, jak k tomu došlo?

Terezie: Bylo to právě v tu dobu (založení prvního kláštera v Avile) o svátku Nanebevze-

tí Panny Marie, kdy se stalo toto: Nacházela jsem se toho dne v jednom klášterním kostele řádu slavného svatého Dominika a přemýšlela jsem o množství hříchů, které jsem právě zde vyznala ve zpovědi, a o svém hříšném životě. Tu jsem upadla do takového vytržení, že jsem málem ztratila vědomí. Posadila jsem se a nemohla jsem, jak jsem myslela, sledovat pozdvihování svaté Hostie ani mši svatou, a pociťovala jsem z toho úzkost ve svém svědomí. Zdálo se mi, jako bych byla zahalena do bílého zářícího šatu. Zpočátku jsem neviděla, kdo mě tím oděl; ale pak jsem spatřila naši milou Paní a sv. Josefa po její levici. Oba mě ozdobili tímto šatem; a já jsem pochopila, že jsem nyní očistěna od svých hříchů. Když jsem byla nyní takto oděna a cítila jsem nesmírnou vůni a radostný vzruch, vzala mě naše milá Paní, jak jsem vnímala, za ruku. Při tom mi řekla, že jí to působí velkou radost, že sloužím přeláskávanému svatému Josefovi. Měla jsem být přesvědčena, že můj záměr s klášterem se blíží k uskutečnění; v něm že se bude velmi horlivě sloužit Pánu i jim oběma. Neměla jsem se obávat, že někdy dojde k ochabnutí, i když poslušnost, která bude panovat v klášteře, nebude podle mých představ. Budou nás však podporovat, protože i jejich Syn mi slíbil, že chce u nás přebývat. Na znamení pravdivosti svých slov že mi dávají tento šperk. Bylo mi, jako by mi vložili na krk krásný zlatý řetěz, na kterém visel kříž.

Krásna, v jaké jsem spatřila naši milou Paní, byla nesmírná, i když jsem neviděla jednotlivé rysy jejího obličejce, nýbrž najednou jen celou její postavu. Byla bíle oděna a obklopena velkým jasem, který neoslepoval oči, nýbrž působil velmi příjemně. Svatého Josefa jsem neviděla

Avilská Madona

tak zřetelně; cítila jsem nicméně jeho přítomnost, jak tomu bývá u zjevení, která nejdu přes smysly. Naše milá Paní mi připadala velice mladičká. Když se oba u mne krátký čas zdrželi a naplnili mě velkou radostí a blažeností, jakou jsem, myslím, nikdy předtím nepocítila a jakou bych si provždy přála, zdálo se mi, jako bych viděla, že se zvedají k nebesům, obklopeni velkým zástupem andělů.

První klášter ke cti svatého Josefa v Avile byl otevřen v roce 1562 a vybaven plnou mocí. Jaký jste jako zakladatelka měla při tom pocit? Bylo to uspokojení, radost, vděčnost? Můžete si na to ještě vzpomenout?

Terezie: Cítila jsem se jako v nebi, protože nyní bylo dokončeno dílo, o kterém jsem se dověděla, že bude založeno ke službě Pánu a ke cti řádu jeho přeláskávané Matky, a to bylo mým jediným přáním. Bylo pro mě také velkou radostí, že se splnilo to, co mi Pán naléhavě uložil, a že nyní je v tomto městě o jeden kostel více, a to o kostel ke cti mého přeláskávaného otce sv. Josefa, jaký tu dosud nebyl.

Pokud se dívám do dějin Církve, byl to vůbec první kostel ke cti svatého Josefa. Karmelitský řád, který přesídlil na Západ, přine-

sl s sebou úctu k tomuto světcí. Vám však, ctihodná matko, patří ta čest, že jste tuto úctu rozšířila obzvláštním způsobem. Vypráví se, že jste měla s sebou stále malou sošku sv. Josefa, i když jste zpočátku byla vůči svatým obrazům a sochám velice rezervovaná. Jak došlo k této změně náhledu?

Terezie: Četla jsem v jedné knize, že je to nedokonalost, vlastnit umělecky vytvořené obrazy. Proto jsem nic takového ve své cele nechtěla mít. Již dříve, než jsem to četla, zdálo se mi přiměřen-

ější chudobě mít jen obrazy na papíře, a proto jsem jiné mít nechtěla. Tu jsem pojednou uslyšela slova našeho Pána, ačkoliv jsem na to vůbec právě nemyslela: »To není dobré umrtvování, neboť co je lepší, chudoba, nebo láska? Poněvadž tedy láska je lepší, proto se toho nevzdávej a ani své sestry neodrazuj od toho, co probouzí lásku. Ta kniha pojednává jen o přehnaných ozdobách a příliš bohaté výzdobě obrazů šperky, nikoliv o obrazech samotných. Je to trik zlého nepřitele, který vnuká bludařům, aby je oloupil o všechno, co probouzí úctu, a tak je svrhl do záhuby. Moje dcero, věrní křesťané dělají opak toho, co dělají oni.« Z toho jsem poznala, jak velice jsem zavázána, abych uctívala nejsvětější Pannu a svatého Josefa.

A tak jste dala zhotovit několik soch pro všechny založené kláštery a jednu jste nosila vždy s sebou?

Terezie: Bylo tomu tak: Pan Didakus Ortiz mě prosil, abych tak dlouho neváhala dát vnést sochu svého otce svatého Josefa do chrámu. A pokud jde o moji malou sošku, ta stála vždy v klášteře na místě místo-převorky, tedy vedle mne. Sestry byly toho názoru, že mi svatý Josef přinesl všechno, co v kláš-

teře dobře probíhalo, a nazývaly proto moji malou sošku vtipně »upovidaná pusa«.

Vzpomínáte si na něco, za co jste byla svatému Josefu obzvláště vděčná, když byl takřka vašim zachráncem?

Terezie: Bylo to při jedné cestě z Avily do Veas. Já a osm spolesester jsme cestovaly s jednou skupinou divokou horskou krajinou Sierra Morena. Náš vůdce zabloudil a prohlásoval, že jsme ztracené a že je nemožné dostat se ven z těchto velkých horských masivů. Požádala jsem své spolesestry, aby prosily Boha a našeho milého svatého Josefa, aby byl naším vůdcem. Tu jsme uslyšeli hlasité volání: »Stůjte, stůjte, jinak jste ztraceni! Pojedete-li dále, zřítíte se do propasti!« Na toto volání jsme zastavili. Kněží i světší lidé, kteří nás provázeli, uvěřili tomuto hlasu a ptali se: »Otče, co máme dělat, abychom unikli z nebezpečí?« A hlas odpověděl, že se musíme obrátit určitým směrem. Všichni pokládali za zázrak, že vozy mohly projet tímto místem. Někteří chtěli vyhledat tu osobu, která nás tak láskyplným způsobem oslovila. Já jsem však s hlubokým dojetím a se slzami vděčnosti řekla svým spolusestrám: »Nevím, proč byste ho měly hledat, byl to přece svatý otec Josef a toho nenajdete.« Skutečně, lidé se vrátili a řekli, že nikoho neviděli, i když našli jeskyni, ze které hlas zazníval.

Otázka na závěr: Jak můžete nakonec shrnout několika slovy to podstatné pro naše čtenáře, pokud jde o svatého Josefa?

Terezie: I když máš mnoho svatých jako přímluvce, uctívaje zvláštním způsobem svatého Josefa, protože on dosáhne od Boha velmi mnoho.

Na tyto fingované otázky, které sestavil P. Werner Schmidt, odpovídají věrně slova ze 6 svazků sebraných spisů sv. Terezie z Avily.

Nekomplikovaný světec

Jules-Gerard kardinál Saliége (†1956) říká: »Josef je nekomplikovaný svatý, nebudí žádný rozruch, žádné pozdvižení ani propagandu.«

V průvodu svatých se vymyká z řady, nicméně všechny přesahuje. Jakých poklon se mu dostalo od největších velíkáň Církve! »Maria a Josef se nacházejí v samém středu dějin spásy. Jsou spojeni s příchodem Božího Syna, největší události všech staletí.« (Bernard Marcelet). Tomáš Akvinský je přesvědčen: »Josefovo poslání je větší než poslání všech světců, on byl u Ježíše, Pramene všech milostí, a u Marie, Prostřednice všech milostí.« Suarez pak říká: »Jiní svatí stojí ve službách Církve, Josef, po boku Marie, připravoval život Kristův.«

Ježíšův pěstoun

Díky sňatku s Marií byl Josef po právní stránce Ježíšovým otcem, měl nad ním nesrovnatelnou autoritu, právo dát mu jméno, zanést ho jako izraelského občana do obecních registrů. Jako otec rodiny vedl každodenní modlitby, učil ho od 5. roku žalmy, pak jej učil povolání tesaře a připravoval tak ve své dílně evangelium.

Připadla mu ta nejvyšší čest, uvést Ježíše do Davidova královského rodu. Slavný Matoušův rodokmen (Mt 1,16) uzavírá 39 jmen starozákonního rodokmenu jménem Josefovým. Co zvěstoval Gabriel o Ježíši? *Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Bude vládnout nad domem Jakubovým navěky. Jeho království nebude konce.* Skrze Josefa, manžela Mariina z domu Davida, bude Ježíš, počatý z Duha Svatého, potomkem Davidovým (Lk 1,32).

Jeho poslání je nesmírné, je do slova a do písmene v centru dějin, uzavírá Starý zákon a uvádí nás do Nového zákona. Podílí se na největší události světových dějin, na příchodu Ježíše, světa

světa. U Josefa se stalo možné to, co proroci po staletí předpovídali, ale neviděli: aneš Mesiaše ve své náručí, živi ho a zachraňují před Herodovou dýkou.

Muž mlčení

Nebeský Otec mu svěřil to nejsvětější na zemi: Ježíše, Boha a člověka, a Marii, neposkvrněnou Pannu. Bůh k tomu potřeboval muže velkého formátu, tesaře s pevnou rukou, jasnou hlavou a mlčenlivým srdcem, který se před Boží Prozřetelností sám staví do stínu, je schopný přeměnit stáj na rodiště Božího Syna a zajistit dobrodružný útěk do Egypta bez pomoci zázraku.

S těmito svatými osobami sdílí společenství bydlení, práce a modlitby. Věděl, že před nimi musí v úctě mlčet, meditovat a modlit se. Všichni kolem něho mluvili: Maria, Alžběta, Zachariáš, Simeon, Anna, pastýři, andělé. Nezanedali nám jediné Josefovo slovo. Jakou novinu, největší v dějinách Izraele, mohl svým sousedům vyradit: »Kdybyste věděli, kdo je můj syn, moje manželka!«

Mlčení, klanění, to bylo jeho poslání, nikoliv pouhé recitování 18 blahoslavenství Panny Marie. Zatímco jeho svěřenec spolu s Josefem zhotovoval dřevěné radlice, s každým úderem kladiva stoupala k nebi nová Boží chvála, božskolidská modlitba, ve které Ježíšovo božství spolu s lidstvím oslavovalo Otce. Ve viditelné přítomnosti Boha stala se Josefova práce ustavičnou modlitbou, která z něho činila nepřekonatelného patrona asketického života.

Předzvěst evangelia v dílně

Josef byl více než jen mistr svého řemesla. Měl privilegium spolupracovat se svým svěřencem, který si v Božím království vyhradil spolu s malými poslední místo. Na hoblovací lavičce v Nazaretě začalo tak říkajíc vykoupení. Ježíš byl Josefo-

vým učedníkem, kterému ukazoval, jak zacházet s pilou, sekerou, kladivem a dlátem. Boží Syn v kožené zástěře tesaře! V nebi se mu klaněli andělé, v Nazaretě otesával a sbíjel. Během poloviny jeho života mu poroučel Josef a zhotovoval s ním, co bylo třeba.

Co mohl podniknout na úsvitu Nového zákona pro království svého Otce? Měl jít do Říma, do Athén k filosofům a umělcům? Zůstal ve vykřičeném Nazaretě (Jan 1,46), poslouchal Marii a Josefa, a vzdal tak za třicet let svému Otci větší poctu, než kdyby obrátil celý svět (Grignon z Montfortu).

Josef po Ježíšově boku je evangelistou, preevangelistou. Kolik dřeva přenesl Ježíš na svých bedrech? Kolik ran a mrazilů bylo na jeho ruce? Nebyla to předzvěst jiných ran na cestě ke Golgotě? Nezrodilo se zde podobenství o trísce a trámu? Nepomáhali tito tesaři stavět domy na skále?

Josefův příklad zůstat ve stínu Nazareta je neotřesitelný. Jak snadno mohl říct svému svěřenci: »Zavřeme to a půjdeme do Jeruzaléma, najdeme si důstojnější zaměstnání jako levit u chrámu!« Zůstal u sekeru a u Boží vůle, která ho poslala, a tak se nejkrásnější blahoslavenství horského kázání připravovala v Nazaretě: »Blahoslavení čistého srdce ... blahoslavení chudí, neboť jejich je nebeské království.« Kdyby se byl tento preevangelista dožil toho, jak jeho krajané volali: »Odkud to všechno má? Neví to syn tesařův?«

Sv. Řehoř Naziánský má více než pravdu, když říká: »Všechno, co jiní svatí obdrželi z Boží slávy, to všechno je v Josefovi spojeno.« V něm splývají ty největší protiklady. On je pěstoun Božího Syna a hovoří ve své dílně stejně jako Bůh Otec v lůně Trojice: »Ježíši, ty jsi můj syn!«

*Z-sks-11/2001
přeložil -lš-*

Myšlenky ke křesťanskému postu

Stará preface k postní době z Římského misálu přestala kritické zkoušky liturgických obnov a patří i dnes k pokladům modliteb v Církvi. Hovoří o jednoduchém postním programu, který však v člověku působí velmi hluboko. A my v této modlitbě nejdříve vyznáváme, že skrze **půst těla**, který nám ukládá, dává nám v sobě nalézat vítězství nad zlem.

Pro naše současníky je půst nutným ru-
bem luxusu, blahobytu a neumírněnosti. Moderní zdravotní uvědomění radí k postu, tělesnému tréninku a k střídmosti i k jednoduchému způsobu života. Některý duchovní může být v pokušení vidět v dnešní fit-módě pozdní rehabilitační církveho postu.

Ale když dva dělají totéž, není to totéž. Často je postění, běhání a nová střídmost naší doby jen zoufalé úsilí zaměřené proti stárnutí a ztrátě tělesné krásy. A mnozí si dělají tajné naděje, že utečou před umíráním.

Proč se postí křesťané a proč bojují proti zlu? Které zlo má být v nás postem překonáno? Morální zlo není prostě jen součástí člověka nebo nějakým vnitřním údem lidského těla. Nic, co je v lidském těle, neurčil Bůh ke zlému. Kde však má v člověku zlo své sídlo, z čeho pochází mnoho tváří zla, neřestí a pohrdání Bohem? Je to **nedostatek správného řádu**, je to zvrácení řádu, to je ona základna, na které vzniká náhle zlo a ukazuje se strašným způsobem. Ve světě bez člověka není zla. V takovém světě se všechno odehrává podle pravidel velké kosmické rovnováhy. Tato rovnováha vede všechny změny a poruchy opět

zpět k rovnováze. Kdybychom si mohli myslet svět bez člověka, stane se otázka o zlu v takovém světě bez lidí otázkou zcela zbytečnou.

Bůh, Stvořitel nebe a země, však postavil do tohoto světa člověka. A tento člověk je povolán dát světu a věcem novou

Bůh skrze člověka vnesl do světa novou dimenzi lásky, takže smysl světa už nespočívá v pouhé rovnováze věcí. Skrze člověka dal Bůh přednost lásce k Bohu ve světě, skrze stvoření člověka se stal svět jiným světem: nic není lhostejné, všechno je třeba vidět a rozhodovat v řádu lásky k Bohu, svět již není nesen lhostejností rovnováhy věcí. Nesmírnost Boží lásky vstoupila skrze člověka do světa a člověk musí skrze řád lásky k Bohu dát světu zcela jiné dějiny.

Zlo ve světě a v lidských se děje tam, kde člověk na tento řád zapomíná a potlačuje skutečnost, že láska k Bohu a k bližním musí mít trvale přednost.

Proč nám tedy postní doba nabízí půst těla k vítězství nad zlem? Tělo člověka patří ke světu, tělem je člověk zařazen do tohoto světa, tělo je každému člověku současně obrazem světa. Tělo podléhá zákonitostem a nutnostem světa. Tělo je zapojeno do světskosti, do oné lhostejnosti světa. V lhostejném světě se může Bůh ukázat jedině tehdy, když lidé odpovídají láskou na jeho božskou lásku.

Tělesným postem má být láskou obdařený člověk osvobozen od světa lhostejnosti. Jen tehdy, když je člověk tělem i duší postaven do tohoto řádu lásky, může uskutečňovat svou pravdu darovanou Bohem. To, čím je člověkem, se musí rozhodnout pro Boha, i jeho tělo, a to tím, že si svobodně ukládá postní odříkání.

Z »Directorium spirituale«, Řezno, -sks- 10/2001, překlad -lš-

POSTNÍ PREFACE ŘÍMSKÉHO MISÁLU

Je opravdu vhodné a správné, slušné a spasitelné, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky, Hospodine svatý, Otče všemohoucí, věčný Bože, který **tělesným postem potlačuješ neřesti, povznášíš mysl a uděluješ ctnost a odměny**, skrze Krista našeho Pána. Skrze něho chválí andělé tvoji velebnost, Panstva se koří a chvějí se Mocnosti. Nebesa a nebeské Síly i svatí Serafové tě společným plesáním oslavují. Abys k nim připojil i naše hlasy, o to tě prosíme a pokorně vyznáváme: Svatý, svatý, svatý...

* * *

Láskeyplný svatý Josefe, mocný ochránce Církve, pohled' na velikou tíseň Nevěsty Kristovy, naší pronásledované Církve, na strašnou nouzi tolika duší!

Přijď jim na pomoc s Ježíšem a s Marií, s anděly a všemi svatými. Zmař plány bezbožných a zapal srdce věřících zářem Ducha Svatého, aby svobodně a otevřeně hlásali Ježíše, bojovali vítězně za zájmy Božího království!

váhu. Člověk sám má svobodu a svědomí, aby »lhostejnosti« věci dal nový řád a podobu. Člověk může říct Ano nebo Ne, člověk může jednat nebo nejednat, člověk může dělat to nebo ono a může tak dělat dobro nebo zlo. Člověk může před tváří Boží dát světu zcela novou podobu, když miluje Boha z celého srdce a bližního a sebe samého více než všechny ostatní věci.

SV. TEREZIE Z LISIEUX A SVATÝ JOSEF

Paulína a Celína Martinovy, sestry sv. Terezičky, které žily s ní také jako klášterní spolusestry ve stejném klášteře, vypovídaly při procesu svatořečení také o její úctě ke sv. Josefu:

»Její úcta k sv. Josefu byla velice živá. Splácela tak starý dluh, protože jako dítě ve věku několika měsíců byla na přímluvu sv. Josefa náhle zachráněna před smrtí. V domě byla malá soška sv. Josefa s Ježíškem v náručí a Terezička ho milovala stále více. Později při naší cestě do Říma mi řekla, že se nebojí ničeho, co by jí mohlo přijít na oči, protože se svěřila ochraně sv. Josefa.«

V pozdějších životopisných vzpomínkách sv. Terezie uvádí: »Uctívala jsem ho od dětství a tato úcta se spojovala s úctou ke svaté Panně. Denně jsem se modlila modlitbu: „Svatý Josefe, ochránce panen...“«

Když vstoupila na Karmel, prosila sv. Josefa zvláště o milost, aby směla chodit co nejčastěji k svatému přijímání. Připisuje to přímluvě sv. Josefa, že Lev XIII. vydal dekret, ve kterém zplnomocnil zpovědníky, aby bez ohledu na nařízení klášterních představených povolovali časté, i denní svaté přijímání.

Při svých rozjímáních o skrytém životě našeho Pána myslela vždy také na sv. Josefa. Jednoho dne řekla: »Ten dobrý svatý Josefe! Jak velice ho miluji! Vidím ho, jak hoblují a jak je unaven. Čas od času si stírá pot, ale skrytě, aby nepůsobil starosti svaté Panně. Byl tak něžný! A jak často musel snášet strádání a zklamání, když nebyla jeho práce řádně zaplácena. Dělal mu jistě dokonce i výčitky. Ó, jak bychom se divili, kdybychom věděli, co všechno musel prodělat, aby uživil a ochránil Ježíška a Pannu Marii!«

Jedna spolusestra dosvědčuje: »Viděla jsem, jak služebnice Boží během své poslední nemoci házela květy na sochu sv. Josefa.«

Z St. Josef 2 přeložil -lš-

Svatý poutník (dokončení)

»Je třeba se poklonit«

Tim byl Benediktův sen o klášteře definitivně pohřben. Čekala ho nejistá budoucnost a on zůstal zmatený a bezradný. Tu si vzpomněl na jedno rčení, které bylo známé v jeho vlasti, v lidu z Artois: »Je třeba se poklonit« – to znamená podnikat poutě. Když země nepřinášela plody, sedláci jeho kraje se šli »poklonit«. Naše milá Paní, Dárkyň chleba ve svatyni v Borgos, obstarala jednou lidem v době hladu zázračným způsobem pokrm. A když přišla horečka, šli se »poklonit« u sv. Isberg, sestry Karla Velikého, v chrámě, který byl zbudován k její počtě. A tak se Benedikt rozhodl: aby poněkud poznal cestu, kterou mu Pán vyznačil, půjde se poklonit do Říma, k hrobům apoštolů. A vydal se do Itálie. Po třech dnech se horečka ztratila. Nemohl ještě vědět, že Bůh mu právě tímto způsobem vybral jeho cestu, chce z něho mít poutníka, *homo viator* par excellence. Z Piemontu napsal rodičům svůj poslední dopis. Nese datum 31. srpna 1770: »Ctěný otče, ctěná matko! Jak víte, opustil jsem opatství U sedmi pramenů a nepochybně dychtíte se dovědět, jakou cestu jsem od té doby nastoupil a jaký život hodlám vést. Abych splnil svou povinnost a nenechal Vás v nejistotě, píšu Vám tyto řádky. Opustil jsem tedy Sept-Fons 2. července. Měl jsem ještě horečku, když jsem odtamtud odcházel, a horečka se ztratila teprve po čtyřech dnech mé cesty do Říma. Zatím jsem urazil polovinu cesty. (...)Nedělejte si o mě žádné starosti, budu Vám stále podávat zprávy, sám bych rád věděl, jak se daří Vám, mým bratřím a sestrám, ale momentálně mi nemůžete psát, protože nemám stálý pobyt. Nezapomenu se za Vás den co den modlit, odpusťte mi, prosím, že jsem Vám způsobil tolik bolesti, a udělte mi

své požehnání, aby na mých plánech spočinulo Boží požehnání. Prozřetelnost chtěla, abych podnikl tuto cestu...«

Od té doby byl Benedikt trvale putujícím a teprve poslední léta svého života strávil v Římě. Plachý, bez všeho majetku, ponořen do modlitby, v dokonalé osamocení: jeho jedinou společností byli svatí, které navštěvoval v jejich svatyních, aby setrval v hlubokém rozjímání o Eucharistii. Tak začal svůj poutnický život, při kterém prošel Evropu a urazil za 14 let 30 000 km. Dne 3. prosince 1770 dorazil do Loreta a Assisi a konečně i do Říma. A zde májí pro něho mariánské svatyně obzvláštní přitažlivou sílu. Nejméně jednou za rok je navštěvuje až do roku 1777, kdy se v Římě usadí natrvalo. V roce 1771 opouští Loreto a putuje adriatickým pobřežím až k Monte Gargano, ke svatyni sv. Michaela, tak drahé sv. Františku z Assisi. Odtud se vydá do Bari, kde se nacházejí ostatky sv. Mikuláše. Když se modlil u hrobu tohoto světce, nabral plnou hrst prsti a naplnil jí jednu mošnu. Nebylo možno říct, že je to tulák, i když tak vypadal. Nebyl také žádným žebrákem, nikdy neprosil o almužnu. Jen jednou, v Bari. Ale nikoliv pro sebe. Chtěl

pomoci vězňům, kteří trpěli hladem. »A tak on, který se vyhýbal lidem, shromáždil kolem sebe zástup, jako by byl nějaký kejklíř: sedláci s čerstvě sklizenými olivami, ženy s koši na hlavě, námořníci a prodáváci ryb, cestující obchodníci z Orientu.« (De La Gorce, op. cit. s. 114). Benedikt sňal svůj klobouk, vložil do něho kříž, poklekl a začal krásným hlasem zpívat mariánské litanie, které znal z paměti. Pak obešel s kloboukem v ruce všechny přítomné a sbíral almužny pro vězně.

»Měl v sobě jinou krásu«

Benedikt měl v sobě něco, co překračovalo jeho ubohé vzezření a neúprosnost jeho těla. Jeho vyzařování bylo tak silné, že kněží, kteří ho spatřili klečet v kostele na kolenou, sloužili mši svatou s nevysvětlitelnou vroucností. Jeden z jeho krajanů, André Bley, malíř posvátných obrazů, potkal ho jednou na římské ulici a dlouho ho přemlouval, aby mu pózoval. Potřeboval motiv pro Kristovu tvář. »Nebyl obdařen krásou, jakou vyhledávají umělecké akademie, měl v sobě jinou krásu.« (De La Gorce, op. cit. s. 114).

Řím, památky apoštolů a mučedníků, Loreto, svatý Domek. Kolem těchto dvou míst se točil Benediktův život. Jen krátce, a to v letech 1773 a 1774 se

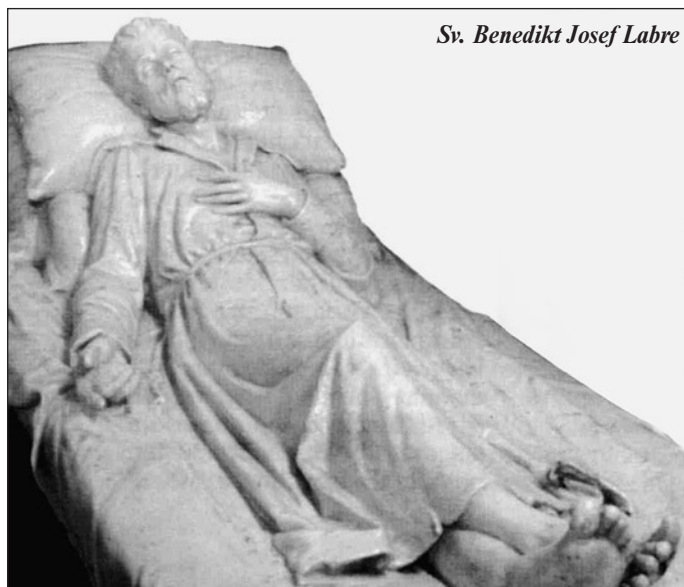

Boční kaple kostela Madonna ai Monti, kde je sv. Labre pochován

vzdálil jinam, aby vykonal pouť do Compostely k hrobu sv. Jakuba. Cestou zašel také do Manresy, do jeskyně sv. Ignáce, a do Saragosity, kde vzdal počtu »Nuestra Señora del Pilar«. Všude zanechal stopy. Lidé si vypravují o jeho bliženské lásce a připisují mu zázraky. Dne 3. dubna 1774 přichází opět do Říma, několik měsíců před zahájením Jubilejního roku. V září téhož roku umírá Klement XIV. Benedikt se odebere ke sv. Pavlu Zahradbami, aby se v tomto kostele modlil. Jedna žena, která poznala, že má před sebou světce, vyhledávala ho každý den: Jmenuje se Dominika Braviová, dobře ho znala a bylo jí ho líto. Když našel svůj útulek pod obloky Kolossea, nosila mu čerstvá vejce a pomeranče (...) Dominika prý jednou Benediktovi řekla: »Jak krásné je poznávat Boha vírou a milovat láskou!« (...) Velký zvon na Campidoglio ohlašoval smrt papeže Klementa XIV.« (De La Gorce, op. cit. s. 198-199).

»Modlete se za církev, za církev Kristovu«

Bylo zahájeno konkláve, aby zvolilo nástupce. Konkláve provázely těžkosti a nebralo konce. Trvalo více než čtyři měsíce. Jako vždy, objevila se síť intrik kolem zavřených kardinálů, kolovaly pomlouvačné spisky. Zatímco Řím plný zvědavosti a marnivosti, rozohněný volebním bojem o tiaru, vyráběl nejrůznější dohady, putoval Benedikt od kostela ke kostelu a v ne-

Sv. Benedikt Josef Labre

děli často přicházel k sv. Pavlu Za hradbami. »Benedikte,“ řekla mu Dominika, „tato chvíle, kdy se volí papež, je dramatická. Modlete se za církev, za církev Kristovu.“ Při slovech „Církev, církev Kristovu“ byl chudák celý proměněný. Nehybný a smutný jako žebrák vytesaný z kamene, dosáhl vrcholu své modlitby. A Dominika ve své nevzdělanosti a prostotě pochopila, že mezi vznešenými muži Vatikánu a tímto cizincem, jehož příjmení nikdo neznal, je pevné a nezrušitelné spojení. Církev, církev Kristova spočívala na tomto anachoretovi.« (De La Gorce, op. cit. s. 198-199).

Benedikt našel v Koloseu útočiště. Spával pod 43. oblohou, na 5. zastavení křížo-

Bazilika sv. Kosmy a Damiána

vé cesty: snad to nebyla náhoda: Šimon Cyrénský pomáhá Ježíši nést kříž. Den nabízel mnoho příležitostí k modlitbě a četné ulice směřovaly k těm místům, která byla věřícím nejdražší. Jeden kněz, který ho dobře znal, P. Francesco Fraja, vypráví: »Normálně jsem ho vídal každé pondělí v kostele Apoštolů, kde se účastnil svátostného požehnání, v úterý ráno býval u sv. Kosmy a Damiána, večer u Matky Boží Loretské na Foru Romanum. Ve středu odpoledne chodil k Nejsvětějšímu jménu Panny Marie u Trajánova sloupu, ve čtvrtek a v sobotu večer do kostela Panny Marie ai Monti; v pátek někdy k sv. Agátě ai Monti a v neděli k Santa Maria in Campo Carleo.« Jednou si jezuita před ním klekl,

a když viděl, že Benedikt se třese zmatkem a cítí fyzickou nevolnost, řekl mu, že v něm uctíval Krista.

Kromě velké lásky k Eucharistii, která mu vynesla jméno »Chudý čtyřicetihodinových pobožností«, uctíval velmi vroucně Pannu Marii. Při svém putování navštěvoval četné mariánské svatyně; v Římě rád pobýval v chrámech zasvěcených Panně Marii a jeho zpovědník, pater Marconi, říká, že dával přednost kostelu Santa Maria Maggiore před kostelem Santa Maria ai Monti. »Není jednoduché vyjádřit, jak něžná byla tato úcta našeho Benedikta-Josefa k svatě Panně, úcta opravdu synovská... Bylo třeba ho vidět na kolenou před oltáři, abychom pochopili, kolik v něm bylo vroucnosti. V jeho očích, které čas od času lehce pootevřel, bylo možno číst celý rozměr jeho vnitřních citů. Mohl jsem to sám pozorovat, a kromě mne i mnozí jiní, kteří ho mohli sledovat v mariánských svatyních, zvláště tam, kde jsou uctívány její krásné obrazy.« (P. Marconi, *Raggualio della vita del Servo di Dio Benedetto Giuseppe Labre* s. 226-227).

Posledními dny jeho života byl pašijový týden. Dominika Baviová jej potkala o Květné neděli, když se z posledních sil vlekl přes prázdné náměstí od sv. Jana v Lateránu do Santa Croce di Gerusalemme, aby tam uctil relikvie umučení. To bylo naposled, co ho spatřila.

»Pouze výsledkem milosti«

Večer ve středu pašijového týdne čekali v Loretu Gaudenzio a Barbara Soriových, kteří Benediktovi při jeho poutích často poskytovali útulek. »Nepřijde v tuto roční dobu? Ale jejich mladý syn Josef řekl: „Benedikt nepřijde. Je na smrt nemocný.“ Ani Gaudenzio, ani Barbara nedbali na tento dětský tlach. Jejich oči jen vyhlížely do stínem zahalené ulice. „Benedikt umře... už umřel,“

Poselství Královny míru

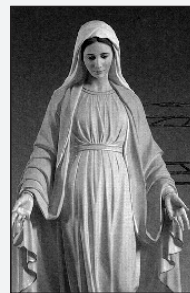
Drahé děti!

V tomto čase milosti vás zvu, abyste se stali Ježíšovými přáteli. Modlete se za mír ve vašich srdcích a pracujte na svém osobním obrácení. Děti moje, jen tak se budete moci stát svědky míru a Ježíšovy lásky ve světě. Otevřete se modlitbě, aby modlitba vám byla potřebou.

Obracejte se, děti moje, a pracujte, aby co nejvíc duší poznalo Ježíše a jeho lásku. Jsem vám blízko a všem vám žehnám.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.

Medžugorje 25. 2. 2002

pokračoval chlapec. Tentokrát si vysloužil pokárání. Ale chlapec ihned, s vážností na jeho věk neobvyklou, dodal: „Benedikt je už v nebi, říká mi to moje srdce.“ Gaudenzio a Barbara už mu neodporovali, zamysleli se a dali se do pláče.« (De La Gorce, op. cit. s. 208).

Několik měsíců po jeho smrti věděla celá Evropa, že Benedikt Josef Labre je světec. Dne 20. května 1860 ho Pius IX. prohlásil za blahoslaveného. Svatořečení následovalo 8. prosince 1881 Lvem XIII.

Jeho rodiče byli povoláni, aby vypovídali v procesu jeho blahorečení, který byl zahájen již rok po jeho smrti. Mezitím se objevilo v Amettes nesčetné množství poutníků. Jeden z nich vyprávěl matce Benediktově Anně Barboře, že rodina Soriiů v Loretu často přijímala jejich slabého, zimou se třesoucího syna. Poslala jim děkovný

dopis: »Nikdy Vám nezapomeneme, co jste vykonali pro našeho milého syna Benedikta Josefa při jeho poutích do Loreta. Říkáte si, že musí být pro mě velkou útěchou, že jsem mu dala život. Ale mohu být na to pyšná? Myslím, že ne. V pokoře vyznávám, že otec a matka nejsou nic víc než obyčejné nástroje, jimiž si Bůh posluhuje, aby dal svým synům život. A jestliže náš syn Benedikt Josef cvičením v pokore a jiných křesťanských ctnostech se stal na zemi svatým, dosvědčuji upřímně, že postoje nebo obdivuhodný život, který vedl od svého dětství, je pouze výsledkem milosti, a bylo to tedy dílo Ducha svatého: za to žehnám Pánu každý den a ustavičně ho prosím, aby i nám udělil stejnou přemíru své pomoci, abychom jednou dosáhli stejného cíle.«

*Z 30giorni 1/2000
přeložil -lš-*

Bazilika sv. Pavla za hradbami

Světlo z jiného světa (4)

BŮH CHCE ČLOVĚKA ZA SPOLUPRACOVNÍKA

Zjevení tedy pro nás znamená, že Bůh sám od sebe sestupuje k člověku. A člověk je až do nehlubšího nitra naplněn úžasem. Zjevení ovšem neprobíhá jen jednostranně od Boha k člověku. Člověk není pouhým příjemcem informace od Boha. Spíše za *Boží akci* následuje *reakce člověka*. Již ve Starém zákoně je zřejmé, že Bůh chce mít člověka jako spolupřednáščího. Bůh sice přichází se svrchovaností, nikoliv však, aby člověka přehrál. Naopak: zve člověka ke svobodné spolupráci. Nesmrtelný podává smrtelnému člověku ruku, aby ho učinil spolupracovníkem svého zjevení.

Již z toho je zřejmé, že zjevení není jednostranné poselství z nebe. Bůh se nezjevuje tak, jako by člověku »hodil na hlavu« nějaký spis. Ani se nezjevuje tak, že by člověku diktoval nějaké tajemné náhledy nebo něco podobného. Bůh se spíše zjevuje ve vzájemném sdílení s člověkem, který je nositelem zjevení. Zjevení je tedy něco, co probíhá od osoby k osobě.

Ve Starém zákoně je nám také na mnoha místech předáno, jak oslovené osoby reagují na Boží volání. Jedná se o určitý druh pevně stanovené formy, která hebrejsky zní »*Hinehin*«, to znamená: »*Zde jsem!*« Tato formule se používá ještě v dnešní liturgii při skládání řeholních slibů nebo při udělování svatých svěcení. Kandidáti jsou voláni jménem a odpovídají latinským slovem »*Adsum*«, což znamená »*Jsem přítaven!*« Přeloženo doslova znamená: »*Zde jsem!*« A to má svůj důvod: Kde Bůh přichází k člověku, osobně k němu sestupuje, tu nečeká od člověka velkou úvodní řeč, žádný budoucí program nebo něco po-

dobného. Bohu stačí, že oslovený podrží své Já. Stačí mu, že člověk odsud neutiká, nýbrž se prostě dává k dispozici: »*Adsum - Zde jsem!*« Slavná je odpověď, kterou dala Maria na Boží zjevení: *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova* (Lk 1,38).

Bůh tedy chce při svém zjevení spolupráci člověka. Jistě: iniciativa zůstává u Boha; Bůh jedná jako první. Nejdříve dochází k »Boží akci«. Úkolem člověka je »re-akce« na toto Boží volání.

Bůh říká své slovo a člověk dává svou odpověď. Tato hra mezi Bohem a člověkem se uskutečňovala v izraelském národě během dlouhých dějin od dob Abrahámových. Je již samo o sobě úžasné, že Bůh se chtěl tomuto národu v jeho tisíciletých dějinách odhalovat. Je to odhalování, které soustředěno v jednom bodě představuje vrcholný bod zjevení.

BŮH VYSLOVUJE SVÉ POSLEDNÍ SLOVO

V dějinách Izraele zjevil Bůh o sobě mnoho skrze proroky a skrze své jednotlivé zásahy do dějin. Bůh však nechtěl odhalit lidem pouze »něco o sobě«, nýbrž chtěl odhalit »sám sebe«. Bůh nám chtěl skutečně odhalit všechno. A učinil tak, když nám řekl své poslední Slovo: Slovo, které je *ON sám*.

List k Židům formuluje tento vrcholný bod zjevení dramatickými slovy: *Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh k otcům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. Jeho ustanovil dědicem všeho a skrze něj také stvořil svět. On je odlesk jeho božské slávy a výrazná podoba jeho podstaty, on všechno udržuje svým mocným slovem...* (Žid 1,1-3).

Že se všemohoucí Bůh z vlastní iniciativy obrací k malému národu beduinů ně-

kde na Východě, je již samo o sobě fascinující. Že Bůh ve smlouvě s tímto lidem zjevuje svou vůli, svá přikázání, svoje hlediska, je ještě působivější. Že Bůh skrze proroky a mudrce odhaluje něco o sobě celému světu, je prostě velkolepé. Ale nad to všechno my křesťané můžeme věřit v něco, co všechno toto nepopsatelným způsobem převyšuje: V Kristu zjevil Bůh sám sebe: ne pouze skrze člověka, nýbrž jakožto člověk; nikoliv skrze slova, ale jakožto vtělené Slovo.

To je všepřekračující zázrak Kristova zjevení, který výstižně formuluje Prolog k Janovu evangelium: *Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo. To bylo na počátku u Boha. Všechny věci povstaly skrze ně a bez něho nepovstalo nic z toho, co povstalo... Na světě byl a svět povstal skrze něho, ale svět ho nepoznal... A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi a my jsme viděli jeho slávu, slávu, jakou má u Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy* (Jan 1,1-3.10.14).

Proto věříme, že Kristus je poslední a konečné zjevení Boží. Skrze něho Bůh světu všechno řekl a všechno dal. Církev učí, že s Kristem je Zjevení Boží definitivně uzavřeno. Bůh ani nemohl Slovo, které Kristem vyslovil ke světu, dále překročit, protože tím řekl světu všechno: vyslovil *sám sebe* zcela a beze zbytku. Nic již neschází. To také znamená, že všechna tzv. soukromá zjevení, která se dále v Církvi vyskytují, nemohou k zjevení Krista nic dalšího přidat. Jejich význam spočívá pouze v tom, že určité věci, které jsou již zjeveny, stavějí do jasnějšího světla.

JEŽÍŠ KRISTUS JAKO BŮH V LIDSKÉ PODOBĚ

Když je řeč o zjevení, často padne výraz »Boží Slovo«. Přitom pod Slovem nerozumíme slabiky, informaci nebo nauku. To by bylo nebezpečné nedoro-

zumění, které se často mezi věřícími vyskytuje. Toto pojetí je nebezpečné, protože pak by bylo křesťanství totéž jako ostatní světové názory nebo systémy hodnot. Zjevení by znamenalo pouze to, že Bůh nám dal sám o sobě určité »informace«. Křesťanská víra by pak byla nějaká mravní nebo náboženská nauka. Bůh nám však nepředává nějaký systém dogmat, on nám dává něco většího a životnějšího. On zjevuje sebe, a to tím, že sám sebe daruje.

A Slovo se stalo tělem! (Jan 1,14). Když se Slovo skutečně stalo tělem, pak se při tom nemůže jednat pouze o nějakou »informaci« z nebe, nýbrž o mnohem více. Božské Slovo se skutečně vtělilo, je něco, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, čeho jsme se svými rukama dotýkali (1 Jan 1,14). Podle této výpovědi 1. Janova listu je Bůh v Ježíši Kristu »slyšitelný«, »viditelný«, dokonce »hmatatelný«. Zjevení znamená pro nás křesťany, že Bůh sám sebe zpřístupnil tím, že Ježíš Kristus přijímá na sebe lidskou podstatu. V Janově evangelium Ježíš o sobě říká: *Kdo vidí mne, vidí toho, který mě poslal* (Jan 12,45;14,9).

Ježíš je pro nás obrazem Boha v lidské podstatě. Hans Urs von Balthasar upozorňuje na to, že musíme brát velmi vážně tu skutečnost, že Ježíš vyjadřuje samotného Boha. Můžeme totiž »z Ježíše vyčíst, jaký je Bůh«. Ježíš je skutečně *odlesk Boží slávy* (Žid 1,3), *věrný obraz neviditelného Boha* (Kol 1,15; 2 Kor 4,4). V jeho lidské postavě tedy vidíme, co máme v Bohu. To dále znamená, že viditelná podoba Ježíše dovoluje pohled na neviditelnou Boží bytost. Tím jsme dospěli velmi blízko k odpovědi na otázku: »Jaký je Bůh?« Ptejme se tedy ještě: »Co mohu poznat o Bohu, když uvěřím, že věčný Bůh skutečně zjevil sám sebe v Ježíši Kristu?«

(Dokončení příště)

Skutečná tvář otce Pia (11)

Projevy díky a pocty ho činí nesvým. Pokládá to za urážku Toho, jehož je nástrojem. Jeho duchovní dcery a synové dobře vědí, jak velice jsou mu odporne všechny formy obdivu. Jak by mohl přijímat chválu, aniž by ji pokládal za lež a nepůsobila mu utrpení? Na svém pozorovatelském místě, proti jeho obležené zpovědnici, jsem si mohla ujasnit, že je to pro něho opravdový kříž. Už jen to, aby skryl své rány před zvědavými a dotěrnými zraky: je možné si představit tvrdší mučednictví? Vystavuje se tomu, protože ho stravuje strašná žízeň, velký soucit s dušemi, pro které se obětuje již čtyři desetiletí. Bývá oslavován především proto, že nese stigmata. Já jsem přesvědčena, že vstoupí do dějin především jako nový farář Arský, vězeň zpovědnice a podněcovatel obrácení.

Jako ve všem ostatním je i v tomto směru v plné shodě s Církví.

4. KAPITOLA

Zákulisí - Proste Boha, ne mne - P. Pio při pohledu zblízka - Drobtý, které padají z králova stolu - Z Capri do San Giovanni Rotondo - Obrácení jednoho teosofa - Příprav výbavičku - »To to dítě je nyní knězem.«

Na kostelním náměstí mě čeká Mary Pyle.

»Kde jste byla? Už vás hledám. Je čas. Pojďte za mnou!«

Táhne mě k bráně, rychle... bratr pootevěře jen tak škvíru. »Aha, to jste vy!« V úzké chodbě, která se vzadu rozděluje a vede ke klášteru a do kostela, čeká několik osob. Poznávám mladý pár z Neapole s Govaninim, který je roz dováděný jako vždycky. Tři nebo čtyři velmi mladí mužové, kteří vypadají, že jsou vzdělání. Americký student s červeným otevřeným obličejem. Mladé nemocné děvče, které provází sestra Marie, a několik letitých žen.

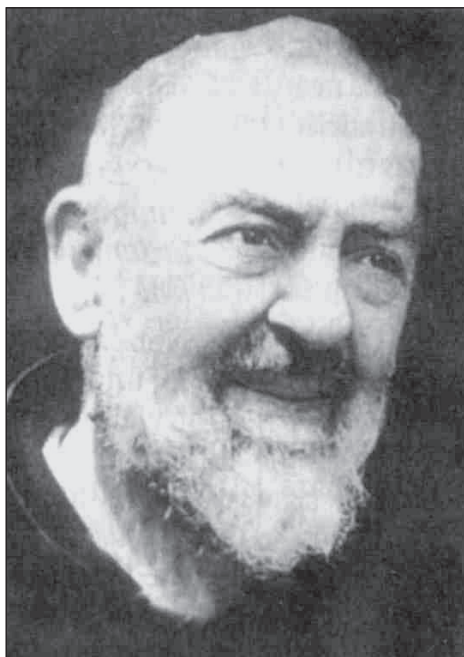
Bratr vrátný chodí s přísnou tváří sem a tam, ale roztaje, když mluví s mou hostitelkou, před níž mají kapucíni, jak se zdá, velký respekt.

Náhle je slyšet hlas: »Už jde!« Naši skupinu zachvátí vzrušení a tlačí ji vpřed. »Piano, piano!« napomíná bratr vrátný. Nějaký kněz a pak ještě jeden procházejí chodbou, aby vešli do kostela. Ale další jsou zadrženi náhlou zácpou. Kolem dokola, jako kuračka kolem své slepice, obléháme všichni usměvavého, dobromyslného, prostého, opravdu přívětivého P. Pia (»un frater qualunque« - jakýsi fráter - nazval ho kdosi při prvním setkání). Jedni stojí vzpřímeně, druzí klekají, vše je bez formalit a bez etikety. Všichni mluví najednou. Každý prosí o nějakou »milost«. P. Pio se brání: »Boha proste, ne mne!« Pokochá se Giovannim a obrací se skloněný k rodičům: »Tak co, měl jsem pravdu?« Vyčerpávají se v projevech díky. Napadá mě, že celá tato scéna se může jevit jako docela všední, kdyby mi společná cesta nenabízela klíč k tomuto rozhovoru. Rodičů, kteří přinášejí své dítě k »santo«, je v Itálii habaděj! Nikdo však netuší, že bez něho by se toto dítě nebylo narodilo... Jsem přímo v pokušení říct: »Máte štěstí!« Ubohý otec má na svém kontě tak jako tak dostatek znamení a zázraků.

Obrací se ke mně. Je to jedinečné. Člověk by řekl, že se na někoho dívá, aniž by ho viděl. Nebo lépe řečeno: že vidí »něco jiného«. Dívá se do neurčita podobně jako nějaký romantický svatý. Se svou prošeďivou bradou, živoucí barvou obličej, který je takřka bez vrásek, svou vzpřímenou postavou a rychlý-

mi pohyby nepřipomíná člověka, kterému je 68. »A vy?« zptá se mě.

Kladu mu jednu otázku. Odpoovídá mi přesně třemi slovy. Je to tak prosté jako »Dobrý den«. A to jsem potřebovala. Pak poklekám a prosím ho o požehnání. Klade svoje ruce skryté tak-

P. Pio, kapucín ze San Giovanni Rotondo, bude letos 16. června papežem Janem Pavlem II. kanonizován.

řka celé v rukavicích na okamžik na moji hlavu. Projede mnou jedinečný pocit. Je to, jako když se vybijí elektrický náboj. A náhle myslím na jedno místo ze svatého Lukáše: *virtus ex illo exibat* - vyšla z něho síla (Lk 6,19). Tento učedník se podobá svému Pánu a Mistru více než jen v jedné věci!

Od té doby jsem slyšela, že tento dojem úderu nebo tajemného fluida je na denním pořádku, kdykoliv P. Pio položí své ruce na hlavu k požehnání.

Celé toto důvěrné setkání - ano, dostala jsem přednost - trvalo sotva pět minut a již se má otec k odchodu váhavým krokem, který je vlastní nemocné osobě.

Sotva jsme se ocitli venku, obracím se s otázkou na Mary Pyle: »Kdy budete mít trochu ča-

su, abychom si popovídaly o otci Piovi?«

Spráskla ruce nad hlavou: »Já - a čas! Snad dnes večer, než půjdeme spát. Ale dám vám knížky...«

Naléhám: »To není ono! Chtěla bych zprávy z první ruky. A vy jste tady v San Giovanni už velice dlouho...«

Dá se do smíchu: »Již třiatřicet let! To už se počítá...«

»Právě! A znáte otce dobře?«

»Omyl! Nikdo ho nezná, jen Bůh. Nikdo nemá přístup k nejhlubším vrstvám jeho duše, kromě zpovědníka, samozřejmě, ale ten nesmí mluvit. Čteme jenom drobtý, které padají ze stolu krále...«

»Ale i drobtý jsou cenné, a já jim příkládám velkou váhu. Neznáte jiné osoby v San Giovanni Rotondo, které by mi mohly poskytnout informace?«

»Jejda! Podívejte se na tyto domy, tyto vily, které postupně vyrostly kolem kláštera. Vybudovali je konvertité otce Pia. Li-

dé, kteří byli poctěni zázrakem, především však jeho duchovní synové a dcery jako já. Ne každý den má člověk to štěstí potkat člověka jeho formátu. V roce 1922 jsem sem přijela ze zvědavosti z Capri s paní Montessoriovou. Strávila jsem tu tři dny v ošklivých podmínkách, tenkrát to tu bylo jako na poušti, a při své třetí návštěvě jsem se rozhodla, že zde zůstanu. Něco podobného zažili všichni, kteří zde bydlí. Když člověk najde drahocennou perlu, zbaví se s největší radostí všech statků této země, aby ji získal!«

Mary Pyle je všechno, jen ne přepjatá, a zvuk jejího hlasu na mě silně působí. Bez váhání jí kladu další otázku. Stačí se na ni podívat, abyste uhádli, že nemluví lehkovázně.

(Pokračování)

Život Kristův (67)

LXVII. Hodnota Kristova utrpení a jeho smrti

1) Biblické údaje ohledně Kristovy smrti na kříži, které jsme shrnuli v předešlých katechezích, se staly předmětem reflexe Církve všech dob, prvních církevních otců a učitelů, ekumenických koncilů, velkých teologů různých škol, které vznikaly a následovaly po sobě v běhu staletí. Primárním předmětem studia a badání byla otázka hodnoty Kristova utrpení a Jeho smrti vzhledem k naší spáse. Výsledky dosažené v tomto ohledu kromě toho, že nám daly lépe poznat tajemství vykoupení, sloužily také k tomu, aby bylo vrženo nové světlo na tajemství lidského utrpení. Byly tak – nakolik je to možné – odhaleny nevídané dimenze velikosti, cílového zaměření, plodnosti tohoto tajemství, tajemství lidského utrpení, a to vše díky konfrontaci tohoto tajemství s Kristovým křížem.

2) Pozdvihněme tedy oči především k Tomu, který visí na Kříži, a položme si otázku: Kdo je tento Trpící? Je to Boží Syn: pravý člověk, ale zároveň také pravý Bůh, jak to víme z Vyznání víry. Například nicejské vyznání učí: „Pravý Bůh z pravého Boha ... On pro nás lidí a pro naši spásu sestoupil z nebe ... Byl za nás ukřižován ...“ (srov. DS 125). Efezský koncil pak upřesňuje, že „Boží Slovo trpělo v těle“ (srov. DS 263). To je také obdivuhodná syntéza velkého tajemství vtěleného Slova, Ježíše Krista. Jeho lidské utrpení přísluší lidské přirozenosti, ale je nutno je připisovat, jako všechny úkony, božské osobě Slova. V Kristu se tedy setkáváme s Bohem, který trpí!

3) To je skutečně převratná pravda. Již Tertulián se tázal Markiona: „Bylo by snad tolik šílené věřit v Boha, který se narodil, přesně řečeno, z jedné Panny jako tělesný a který prošel pokoleními příslušejícími na-

ší lidské přirozenosti? ... Řekni tedy, zda je moudrostí ukřižovaný Bůh.“ (*De carne Christi*, 4,6-5,1). Teologie upřesnila, že toto všechno smíme Bohu připisovat pouze jako jistou antropomorfní metaforu, která nám dovoluje hovořit o Jeho utrpení, o Jeho strážních, o Jeho lítostech atd. To vše naplnil Bůh ve svém Synu, ve Slovu, které v Kristu přijalo lidskou přirozenost. Jestliže Kristus je Bohem, který trpí v lidské přirozenosti jakožto pravý člověk narozený z Panny Marie, podřízený běhu života i strážním jako každý narozený z ženy. A jestliže je zároveň jakožto Logos Boží osobou, pak dává nekonečnou hodnotu svému utrpení a své smrti, což vše pak vstupuje do okruhu boholidského tajemství, jež se dotýká nekonečné blaženosti a slávy Nejsvětější Trojice, aniž by tuto slávu a blaženost nějak změnilo. Není pochyb o tom, že Bůh zůstane ve své podstatě nad horizontem boholidského utrpení, ovšem Kristovo utrpení a Jeho smrt pronikají, vykupují a povznášejí veškeré lidské utrpení. Když se Slovo vtělilo, chtělo být solidární s lidstvem, které se postupně ve víře a v lásce otevírá společenství s Ním.

4) Boží Syn, který na sebe vzal lidské utrpení, je tedy božským vzorem a modelem pro všechny ty, kdo trpí, zejména pak pro křesťany, kteří ve víře poznávají a přijímají význam a hodnotu kříže. Vtělené Slovo tedy trpělo podle věčného záměru Boha Otce také proto, abychom mohli kráčet v Jeho slépějích, jak k tomu povzbuzuje a vybízí svatý Petr (srov. 1 Petr 2,21; srov. STh. II, q. 46, a. 3). Trpěl, aby nás naučil, jak je třeba utrpení přijímat.

5) To, co na Ježíšově utrpení a na jeho smrti nejvíce fascinuje, je dokonalý soulad s Otcovou vůlí, jak je to patrné z do-

Kdo chce být křesťanem ve světě, musí také světu přinášet Krista: může přitom jít jen cestou Mariinou. Mariánská úcta není proto pro nás křesťany otázkou osobního vkusu a spoukromé zbožnosti, nýbrž je to pro naši církev existenční otázka. Mariologie je totiž mostem mezi kristologií a eklesiologií, to znamená nauka o Marii je mostem mezi naukou o Kristu a naukou o Církvi. Kdo neví, kdo byla Maria, neví ani, kdo byl Kristus a kdo je Církev. To vidíme v mnoha křesťanských denominacích, které nejsou schopny začít s Marií. Tam, kde není v pořádku mariologie, není v pořádku ani kristologie, ani eklesiologie.

Kardinál Meisner

Klanět se sám sobě je forma satanismu. Únik mladých lidí k ezoterice a satanismu není nic jiného než zoufalý pokus obrátit na sebe pozornost. Mnoho mladých, kteří jsou zdánlivě agresivní, čeká pouze na to, aby jim někdo projevil lásku.

Carlo Climatti

konalé poslušnosti, která byla vždy považována za nejcharakterističtější a nejpodstatnější předpoklad oběti. Svatý Pavel praví, že Kristus se stal poslušným až k smrti kříže (srov. Flp 2,8). Tak také Kristus dosáhl extrémní polohy kenóze charakterizující vtělení Božího Syna. Tato poslušnost je v protikladu k neposlušnosti Adama, který se chtěl zmocnit rovnosti s Bohem (srov. Flp 2,6). Nový Adam právě tímto způsobem naplnil obrat situace člověka (svatý Irenej řekne, že se jedná o *recirculatio*). *Ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl* (Flp 2,6-7).

List Židům naráží na tutéž skutečnost: *Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti* (Žid 5,8). Je to ale On sám, kdo v celém svém životě a ve své smrti nabídl Otci sebe sama, jak to dosvědčují evangelia. *Avšak ne co chci já, ale co ty chceš* (Mk 14,36). *Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!* (Lk 23,46). Svatý Pavel to všechno shrnuje, když tvrdí, že Boží Syn, který se stal člověkem, se ponižil a stal se poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži (srov. Flp 2,8).

6) V Getsemanech vidíme, jak bolestná byla tato poslušnost. *Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mne tento kalich!* *Avšak ne co chci já, ale co ty chceš* (Mk 14,36). V tomto okamžiku se v Kristu odehrávala agonie duše, která je mnohem bolestnější nežli agonie tě-

la (srov. STh q. 46, a. 6), protože se jednalo o vnitřní konflikt mezi „nejvyššími důvody“ utrpení, jež byly zakotveny v Božím plánu, a vjemem, jež měl Ježíš v přejemné struktuře své vlastní duše o enormním hnusu hříchu, který jako by se vyléval na Něj, takže se měl stát hříchem (neboli obětí hříchu), jak to píše svatý Pavel (srov. 1 Kor 5,21), a to vše, aby na Něm došlo k vykoupení z hříchu. Tak tedy Ježíš dospívá k smrti prostřednictvím svrchovaného úkonu poslušnosti. *Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!* (Lk 23,46). Duch je principem Jeho lidského života. Utrpení a smrt jsou definitivním projevem totální poslušnosti Syna vůči Otci. Vtělené Slovo, tím, že se vzdává své cti a přináší oběť poslušnosti obdivuhodně realizuje synovskou ochotu, která od tajemství vtělení podivuhodným způsobem stoupá a jistým způsobem proniká do tajemství Trojice! Darem totální synovské poslušnosti Ježíš Kristus dosahuje dokonalého vítězství nad Adamovou neposlušností a nad všemi vzpourami, které se mohou zrodit v lidském srdci, a to zejména z důvodu utrpení a smrti, takže zde lze říci, že tam, kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě mnohem větší rozmnožila Boží milost (srov. Řím 5,20). Ježíš tedy napravoval neposlušnost, která je vždy součástí lidského hříchu, a tak na našem místě dosti učinil vzhledem k požadavkům Boží spravedlnosti.

7) V celém tomto spasitelském díle, které se naplnilo v utrpení a smrti na kříži, Ježíš dovedl až k nejzazší mezi projev Boží lásky vůči lidem, která stojí jak za Jeho sebeobětováním, tak za Otcovým rozhodnutím. *Byl v opovržení, kde kdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocí, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili* (Iz 53,3). Ježíš opravdu prokázal pravdu obsaženou v jednom ze svých výroků, jimiž předpovídal povahu svého utrpení a své smrti: *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život* (Jan 15,13). Když se stal mužem bolesti, stanovil tak novou solidaritu Boha s lidským utrpením. Věčný Syn Otce ve společenství spolu s Ním v Jeho věčné slávě, když se stal člověkem, si dával bedlivý pozor na to, aby nevyžadoval privilegia světské slávy, dokonce ani to, aby se ho netýkalo lidské utrpení, nýbrž vstoupil na cestu kříže a zvolil si jako svůj úděl utrpení nejen tělesného rázu, ale také mravní, které ho provázelo až do posledního výdechu v okamžiku smrti. To vše udělal z lásky, aby poskytl lidem definitivní důkaz své nesmírné lásky, aby tak napravil jejich hříchy, aby je vyvedl z beznaděje k jednotě (srov. Jan 11,52).

Tak se tedy v Kristově lásce odrážela láska Boha vůči lidstvu. Svatý Tomáš Akvinský může tedy tvrdit, že prvním důvodem vhodnosti, který osvětluje to, proč Bůh zvolil jako prostředek osvobození lidského rodu Kristovo utrpení a Jeho smrt, spočívá v tom, že „tímto způsobem člověk poznává, jak mocně ho Bůh miluje, a tak je člověk přiveden k tomu, aby Bohu oplácel láskou. A v takové lásce spočívá dokonalost spásy člověka.“ (STh q. 46, a. 3). A pak svatý učitel cituje svatého Pavla: *Alé Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníky* (Řím 5,8).

8) Před tímto tajemstvím můžeme říci, že bez Kristova utrpení a bez Jeho smrti na kříži by se Boží láska k lidem neprojevila v celé své hloubce a velikosti. Na druhé straně se díky Kristu utrpení a smrt staly jakýmsi pozváním, pobídkou, povoláním ke štědrější lásce, jak se to odehrálo v životě tolika svatých, které můžeme zcela po právu označovat jako hrdiny kříže, a jak se to stále odehrává v tolika jiných, známých i neznámých, kteří dokáží posvěcovat utrpení a nechávají tak v sobě odrážet Kristovu tvář hluboce poznamenanou bolestí. Takoví lidé se přidružují k Jeho vykupitelskému sebeobětování.

9) Zbývá dodat, že ve svém lidství, spojeném s božstvím, které bylo uschopněno díky síle překypující lásky a poslušnosti k tomu, že mohlo smířit člověka s Bohem (srov. 2 Kor 5,19) – byl Kristus ustanoven jako jediný Prostředník mezi Bohem a lidstvem, a to na mnohem vyšší rovině vzhledem k svatým Starého zákona i ke svatým Nového zákona, což se týká i přesvaté Panny, když se hovoří o jejím prostřednictví nebo když se vyzývá její přimluva. Stojíme tedy před naším Vykupitelem, ukřižovaným Ježíšem Kristem, který zemřel za nás ve své veliké lásce, a tak se stal původcem naší spásy. Svatá Kateřina Sienská Krista přirovnává k „mostu nad světem“. Ano, On je opravdu Mostem, Prostředníkem, protože skrze Něho k lidem přichází z nebe každý dar a k Bohu naopak stoupá každý náš vzdech, každá naše prosba za spásu (srov. STh. q. 26, a. 2). Přimkněme se tedy spolu se svatou Kateřinou a spolu s tolika dalšími „svatými kříže“ k tomuto našemu přeslaskému a velmi milosrdnému Vykupiteli, jehož tatáž Sieňanka nazývala: Kristus-Láska. V Jeho probodeném Srdeci je naše naděje, náš pokoj.

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

NACISTÉ CHTĚLI ZNIČIT KATOLICKOU CÍRKEV

Na právnické fakultě Rutgersovy univerzity v Candenu v USA byly zkoumány dokumenty z norimberských procesů, které dosud nebyly zpřístupněny veřejnosti. Již první výsledky podávají otřesná svědectví o plánech a krutostech nacistických zločinců. Z dokumentů jasně vyplývá, že měli v plánu zničit jak židovství, tak katolickou církev. Jak řekla vědecká spolupracovnice projektu Julie Mandelová, jejíž babička přežila věznění v Osvětimi, »mnoho lidí myslí v souvislosti s holokaustem na zločiny proti židům, ale zde jsou ještě horší perspektivy. Chtěli nejen vyhladit židy, ale také zničit křesťanství.« Příslušné dokumenty jsou nyní publikovány na internetu pod titulem: »Hlavní plán nacistů – pronásledování křesťanských církví.« Významní vůdcové nacistické strany chtěli využít situace, vyhladit křesťanství a nahradit je ryze nacistickou ideologií. Jasným důkazem o těchto plánech je systematické pronásledování křesťanů. K jednotlivým krokům patřilo potlačení aktivních náboženských skupin, zvláště mezi mládeží, kampaň proti náboženským školám a především skutečnost, že v jednom dni začala v celé německé Říši pomlouvačná kampaň proti kněžím a řeholníkům, která měla místo ve sdělovacích prostředcích a v projevech stranických vůdců na všech stranických shromážděních.

Tato nová studie je mimořádně dobře dokumentovaným důkazem o pronásledování křesťanů, především katolické církve. Dosud se takovým zprávám historikové spíše vysmívali a odbyvali je jako nepodložené. Moderní historiografie může nyní lépe doložit Hitlerovy postoje vůči církvi, a tak bude nutno postavit také Pia XII. do zcela jiného světla, než tomu bylo dosud.

Dokumenty obsahují 150 svazků, které původně patřily generálu Williamu Donavani, který byl pověřencem americké vojenské delegace u norimberských procesů. Rešerše prováděla Office of Strategic Services, předchůdce nynější CIA. Tyto podklady měly sloužit jako důkazní materiál obžaloby. Dokumenty se budou postupně objevovat na internetové adrese »www.lawandreligion.com«.

NOVÝ KATOLICKÝ KOSTEL

V Lahore v Pákistánu byl za pomoci »Kirche in Not« postaven nový katolický kostel. Stavba velmi povzbudila katolíky, kteří jsou v Pákistánu diskriminováni a patří za občany druhého řádu.

VÍTĚZSTVÍ RÁDIA Vatikán

Římský soud odmítl žalobu proti Rádiu Vatikán, která označovala anténní systém tohoto vysílače za příčinu výskytu leukémie.

ŘÁDNÉ DIECÉZE V RUSKU

Papež Jan Pavel II. přeměnil apoštolské administratury na území Ruska na řádné diecéze. Vyvolalo to rozhořčený protest ruské pravoslavné církve. Katolické diecéze byly v Rusku zrušeny za vlády bolševiků.

OBĚTI SATANISMU

Před několika týdny spáchala v Římě osmnáctiletá studentka sebevraždu na školní toaletě. Vyšetřování prokázalo, že byla velkou ctitelkou rockového zpěváka Marylina Mansona.

V loňském říjnu se v jižní Itálii pokusily dvě čtrnáctileté dívky nožem podřezat svou spolužačku. Při vyšetřování uvedly, že je k tomu inspiroval Marilyn Manson. Několik dní nato zneuctily dvě patnáctileté milánské hřbitov a popsaly pomníky satanskými symboly. Vedle kleteb uvedly jméno svého idolu: Marilyn Manson.

umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu!“ Tomáš – řečený Blíženec – vyzval ostatní učedníky: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii přišlo mnoho židů, aby je potěšili v žalu nad bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátała mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by neumřel. Ale vím dobře i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít, a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“

Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděli židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by neumřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“ Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyň a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na ruku pruhu plátna a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo.

Novináři ve službách zla

Ještě neodezněla kauza nábytku z fary v Andělské Hoře, který podle deníku Právo zašantročilo Biskupství ostravsko-opavské, a už je tady kampaň TV Nova proti arcibiskupovi olomouckému. Toho komerční televize pana ředitele Železného prostřednictvím jistého p. Grmolce pro změnu viní ze spáchání trestného činu zneužívání informací v obchodním styku a podezření ze spáchání trestného činu nekalé soutěže v tzv. kauze arcibiskupských vinných sklepů v Kroměříži. Hon na církevní představitele se v těchto médiích pořádá bez ohledu na to, že soudní jednání zdaleka není u konce, nebo dokonce vůbec nebylo zahájeno. (*Poznámka redakce: Viz náš článek „Arcibiskup Jan Graubner ke kauze vinných sklepů“ v č. 7, dále závěr článku „Zabíjet se dá nejen nožem“ v č. 9 a „Co TV NOVA neřekla“ v č. 10.*)

Jako je scestné tvrdit, že by Biskupství ostravsko-opavské mohlo neprávem převést svůj vlastní diecézní majetek, stejně nesmyslné je upírat Arcibiskupství olomouckému právo činit opatření ve prospěch mešního vína z arcibiskupských sklepů. Nebyla by to ovšem TV Nova, kdyby – podobně jako Právo – nepoužila každou ubohost k pošpínání katolické církve. Zajímavé je, že zatímco Právo lze pokládat za ústřední orgán levice, stejnou úlohu zastává TV Nova pro část tzv. pravice. Jak je možné, že si oheň a voda najednou tak dojemně padnou do noty? Není to tím, že také mezi nimi platí svého druhu opoziční smlouva? A třebaže se neshodnou v ekonomice ani v sociální oblasti, v (ne)morálních záležitostech jsou si velmi blízcí.

O tom, že obě tato média jsou hlavními (ale ne jedinými) hláskými troukami mocenského komplotu, svědčí právě shoda ve vybraných tématech, v názorech na ně a ve stylu jejich prezentace. A jelikož jedna strana vede v počtu médií, ochotných kdykoliv v čemkoliv posloužit, snaží se druhá strana dohánět kvantitu „kvalitou“. Zdánlivě chytřejší argumentace pomluv a výmyslů jednoho, stejně jako hrubá kanonáda druhého, však mají jasného společného jmenovatele. Je jim bulvární snaha pošpínat dobré jméno církve.

Není to však nic tak úplně nového. Ještě máme v živé paměti, jak někdejší český premiér „omdlával“, když byl český národ na Velehradě zasvěcen Panně Marii. A neméně dobře si pamatujeme, když jeho protipól bohorovně tvrdil, že katolické církvi nikdy nic nepatřilo (jako např. Svatovátská ka-

tedrála), a tudíž jí ani není co vracet. Ostatně výsledky vlád obou představitelů se co do řešení vztahů s církvemi vyznačují téměř stejnou nulou.

Pozoruhodné ovšem je, že do proticírkevního tažení se v poslední době stále více zapojují i další, celostátní, ale i zahraniční média. V Polsku např. deník Rzeczpospolita rozsáhle očerňuje poznaňského arcibiskupa, samozřejmě bez důkazů, zato s množstvím pikantních podrobností. Vrcholem zlomyslných novinářských slátanin byl první díl seriálu „Politické vraždy“, který se 25. 2. 2002 objevil na obrazovce české veřejnoprávní televize. A tam se už angličtí tvůrci nadrželi nijak při zemi, ale zamířili nejvýše: na ústředí katolické církve, na Vatikán a papeže Jana Pavla II. V rádobý senzačním pořadu o sebevraždě? – vraždě? „božího“ bankéře Calviho se sice neodvážili hlavu církve přímo označit za strůjce údajného zločinu, usilovně a všemožně to však naznačovali.

A protože tyto „novináři“ celou nehoráznost dali do souvislosti s činností polské Solidarity a americkým prezidentem Reaganem, zaútočili tak nejen na církev a její úlohu při pádu komunistického impéria, ale i na hrdinné polské odboráře a amerického prezidenta, kteří se spolu s Janem Pavlem II. nejvíce zasloužili o pád říše zla. Poučení, které z toho plyne, bychom neměli vnímat ledabyly. Světové síly zla se mstí za svou porážku a usilují o zničení křesťanství a zvláště katolické církve jako hlavní překážky na cestě k obnovení a utužení své vlády nad světem.

Dr. Jiří Karas (www.karasj.cz)

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ CENAP, Trnitá 8, 602 00 Brno, tel. 05/432 548 91, organizace zaměřená na podporu přirozeného plánování rodičovství a šíření úcty k životu, upřímně děkuje všem dárcům, kteří v roce 2001 podpořili její činnost modlitbou, finanční pomocí nebo morální podporou. U některých dárců známe z výpisu z účtu pouze jméno. Proto prosíme, aby se na adresu sdružení ozvali ti, kteří od nás neobdrželi potvrzení o převzetí daru. Prosíme o zachování přízně i v roce 2002. Zájemcům rádi zašleme informace o činnosti sdružení. Prosíme vás, připojte se k nám v modlitbách za nenarozené děti a jejich maminky, nejen 25. 3. 2002. Na této adrese si můžete objednat letáčky „Kojení“ a „Před narozením“.

Srdečně zveme na **PRVNÍ SOBOTY NA KLOKOTECH** (Tábor) v roce 2002 (kromě června). Program od 14 hod. V červnu zveme na 2. sobotu (Neposkvrněného Srdce P. Marie).

Svatý Kristián

opat benediktinského kláštera v Kolíně nad Rýnem

Letos připadá tisícileté výročí úmrtí sv. Kristiána, který působil jako první opat benediktinského kláštera sv. Pantaleona v Kolíně nad Rýnem, založeného arcibiskupem Brunem (začátek výstavby 964, posvěcení 980). Pod vedením svého opata, který byl také mužem vědy a autorem několika spisů, stal se klášter záhy významným duchovním centrem. Zde se kovaly duchovní zbraně, potřebné pro spory středověkého duchovního života, jenž byl poznamenán kontroverzní pluralitou.

Kristián byl velmi jasnozřivý a citlivý a vytušil tragiku gotického období i blížící se duchovní zemětřesení.

Klášter sv. Pantaleona leží na levém břehu Rýna. Sv. Kristián zemřel 21. března 1002. Jeho ostatky jsou uloženy v kryptě kostela, který byl znovu zbudován po ničivém bombardování za druhé světové války. Ve stejném roce bylo započato se stavbou druhého kláštera na pravé straně Rýna. Světec je uctíván jako patron kolínských arcidiecéze od roku 1870.

Liturgická čtení

Neděle 17. 3. – 5. neděle postní

1. čt.: Ez 37,12-14

Ž 130(129),1-2.3-4.5-6a.6b-8

Odp.: 7 (*U Hospodina je slítování, hojné je u něho vykoupění.*)

2. čt.: Řím 8,8-11

Ev.: Jan 11,1-45

Pondělí 18. 3. – připomínka sv. Cyrila Jeruzalémského

1. čt.: Dan 13,1-9.15-17.19-30.33-62

Ž 23(22),1-3a.3b-4.5-6

Odp.: 4ab (*I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.*)

Ev.: Jan 8,1-11

Úterý 19. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4-5a.12-14a.16

Ž 89(88),2-3.4-5.27+29

Odp.: 37 (*Jeho potomstvo potrvá navěky.*)

2. čt.: Řím 4,13.16-18.22

Ev.: Mt 1,16.18-21.24a nebo Lk 2,41-51a

Středa 20. 3. – ferie

1. čt.: Dan 3,14-20.91-92.95

Dan 3,52a.52b.53.54.55.56

Odp.: ... *chvályhodný a sverhovaně velebený navěky.*

Ev.: Jan 8,31-42

Čtvrtek 21. 3. – ferie

1. čt.: Gn 17,3-9

Ž 105(104),4-5.6-7.8-9

Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)

Ev.: Jan 8,51-59

Pátek 22. 3. – ferie

1. čt.: Jer 20,10-13

Ž 18(17),2-3a.3bc-4.5-6.7

Odp.: srov. 7 (*Ve své tísní jsem vzýval Hospodina, a vyslyšel mě.*)

Ev.: Jan 10,31-42

Sobota 23. 3. – připomínka sv. Turibia z Mongroveja

1. čt.: Ez 37,21-28

Jer 31,10.11-12ab.13

Odp.: 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)

Ev.: Jan 11,45-56

Jednou ze lží tohoto světa je nazývat pány ty, kteří jsou ve skutečnosti jen otroky tolika věcí.

Terezie z Avily

POUTNÍ MARIÁNSKÉ MÍSTO LOMEC U VODŇAN (Vodňany – Chelčice – Truskovice – Lomec)

13. 3. 2002 – středa – Fatimský den, v 17.00 hod., ThDr. Jaroslav Polc, Praha ● 6. 4. 2002 – 1. sobota, v 17.00 hod., o. biskup Josef Kajnek ● 13. 4. 2002 – sobota – Fatimský den, v 17.00 hod., P. Vendelín Zborož, Počátky. ● 4. 5. 2002 – 1. sobota – májová v 17.00 hod., o. biskup Antonín Liška ● 13. 5. 2002 – pondělí – Fatimský den, v 17.00 hod., P. Josef Hanzl, vikář Pelhřimov ● 30. 5. 2002 – čtvrtek – Slavnost Těla a krve Páně, v 17.00 hod., P. Václav Dvořák, Č. Budějovice ● 1. 6. 2002 – 1. sobota – dětská pouť, v 17.00 hod., P. Pavel Liška ● 13. 6. 2002 – čtvrtek, Fatimský den – o. biskup František Radkovský ● 6. 7. 2002 – 1. sobota – v 17.00 hod., kanovník Josef Kavale, České Budějovice ● 13. 7. 2002 – sobota – Fatimský den – v 17.00 hod., o. kardinál ThDr. Miloslav Vlk ● 3. 8. 2002 – 1. sobota – v 17.00 hod., o. biskup Dominik Duka, Hradec Králové ● 13. 8. 2002 – úterý – Fatimský den, v 17.00 hod., (věčné sliby S. M. Daniela), o. biskup Antonín Liška ● 7. 9. 2002 – 1. sobota, v 17.00 hod., o. biskup Jaroslav Škarvada ● 8. 9. 2002 – hlavní pouť, mše sv.: 8.00 hod., P. Josef Břicháček; 9.30 hod., o. biskup Antonín Liška; 11.30 hod., P. Zbigniew Wawrowski, Vodňany; 14.00 hod., P. Josef Sláčík, Netolice ● 13. 9. 2002 – pátek – Fatimský den, v 17.00 hod., P. Václav Habart ● 5. 10. 2002 – 1. sobota, v 17.00 hod., o. biskup Josef Koukl, Litoměřice ● 13. 10. 2002 – neděle – Fatimský den, ve 14.30 hod., o. biskup Karel Otčenášek ● 2. 11. 2002 – 1. sobota – dušičková pouť, ve 14.30 hod. (jméno bude později uvedeno) ● 13. 11. 2002 – středa – Fatimský den, v 17.00 hod., P. Josef Břicháček ● 7. 12. 2002 – 1. sobota – s nadílkou, v 10.00 hod., opat Josef Pojezdny, Strahov ● 13. 12. 2002 – pátek, Fatimský den, v 17.00 hod., o. biskup Antonín Liška.

● Každou neděli mše sv. v 9.00 hod. Každou sobotu pravidelná mše svatá v 17.00 hod. V zasvěcené svátky s pracovní dobou v 17.00 hod. Zpovídá se pravidelně hodinu před každou mší svatou a kdykoliv na požádání. ● Duchovní správa poutního místa Lomec a feholní sestry III. ř. sv. Františka vás všechny upřímně zvou na všechny poutě a ostatní mše svaté.

Nakladatelství Rád (P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2) vydalo a zašle knihu od P. Karla Dachovského „**Blahoslavený Josemaría Escrivá de Balaguer**“ 120 stran, cena Kč 99 Kč, poštovné neúčtuje. Zakladatel Opus Dei, ovlivnil podobu katolické Cirkve nedávné minulosti a současnosti. Bude letos v Římě svatořečen.

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne: 17.3. 18.3. 19.3. 20.3. 21.3. 22.3. 23.3.

Antifona	270	270	1324	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	271	1325	271	272	271	272
Antifony	387	828	1325	858	874	890	906
Žalmy	813	828	813	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	388	392	1326	399	402	406	409
Antifona k Zach. kantiku	388	392	1326	399	402	406	409
Prosby	388	392	1326	399	403	406	410
Záv. modlitba	389	393	1327	400	403	407	410

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	1327	273	273	273	273
Žalmy	818	833	1265	863	879	895	911
Krátké čtení	389	393	1327	400	403	407	410
Záv. modlitba	389	393	1327	400	403	407	410

Nešpory: SO

Hymnus	268	268	1322	1322	268	269	268	412
Antifony	386	390	1323	1328	868	884	900	416
Žalmy	808	823	1751	1761	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	386	390	1323	1329	401	405	408	416
Ant. ke kant. P. M.	387	391	1324	1329	401	405	408	416
Prosby	387	391	1324	1329	401	405	408	417
Záv. modlitba	389	389	1327	1327	400	403	407	419
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1260	1238

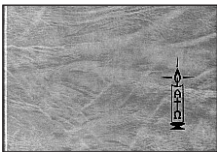

P. Josef Olejník:

VELIKONOČNÍ GRADUÁL

Liturgické zpěvy Popelčnické středy, 2. neděle postní, Svatého týdne, slavnosti Zmrtvýchvstání Páně, Pondělí velikonočního, 5. a 6. neděle velikonoční, slavnosti Nanebevstoupení Páně a Se-slání Ducha Svatého. Graduál je rozšířen o liturgii význačných svátků, které se k Velikonocům vztahují dnem svého slavení: slavnost Nejsvětější Trojice, Těla a Krve Páně, Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Jsou připojeny také zpěvy k prvnímu svatému přijímání dětí. Převážná většina zpěvů v graduálu je antifonální nebo responsoriální.

Velikonoční graduál vychází ve dvou verzích (vydalo nakladatelství Gloria, Rosice u Brna, kožená vazba): **velký** – pro varhanníky, s varhanním doprovodem, 352 stran, 320 Kč a **malý** – pro zpěváky, 344 stran, 170 Kč.

P. Josef Olejník: ŽALTÁŘ

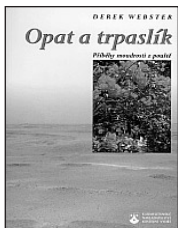
Responsoriální žalmy pro neděle, slavnosti, svátky, památky a mše spojené s určitými obřady. Druhé, opravené vydání, v Matici cyrilometodějské s. r. o. vydání první (r. 2000).

Kož. vaz., A4, 304 stran, 290 Kč

Derek Webster: OPAT A TRPASLÍK

Kniha příběhů o opatu Mikulášovi a jeho učedníku, trpaslíku Janovi. Jsou to dva prostí muži, podle světských měřítek chudí, a přesto se snaží dát něco každému, koho potkají. Často předkládají hádanku, na niž lze nalézt odpověď pouze životem samým. Někdy kladou otázku, na kterou mů-

že odpovědět jen někdo. Občas svým darem vzbudí v posluchačích mlčení, ticho. Mikuláš nedává nic než pouhou nit. Když se jí však člověk chopí, což jej nedovede až k bráně Jeruzaléma?

Karmelitánské nakladatelství, brož., A5, 110 stran, 109 Kč

Renáta Holčáková:

ŠTĚSTÍ, SMŮLA? KDO VÍ?

Krátké příběhy ze života, které ukazují, že ne všechno musí vypadat tak, jak se nám to jeví na první pohled.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 118x160 mm, 80 stran, 75 Kč

František Hobizal:

HUMOR V CÍRKVI DOVOLEN

Krátké humorné příběhy, které se dotýkají života církve v různých podobách a které čtenáře určitě potěší.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 118x160 mm, 100 stran, 89 Kč

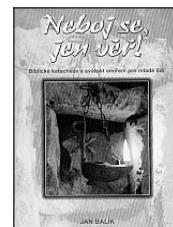
Jan Balík:

NEBOJ SE, JEN VĚŘ!

Biblické katecheze a svátost smíření pro mladé lidi

Praktická pomůcka nejen pro kněze, řeholníky a katechety, ale i pro samotnou mládež, která touží objevovat krásu Boží lásky. Materiál shromážděný v této publikaci používal P. Jan Balík při katechezích pro animátory skupin mládeže. Text teologicky lektoroval ThDr. Jiří Skoblík.

Paulinky, brož., A5, 88 stran, 80 Kč

779 00 Olomouc 9
 706 43/02
 P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.